

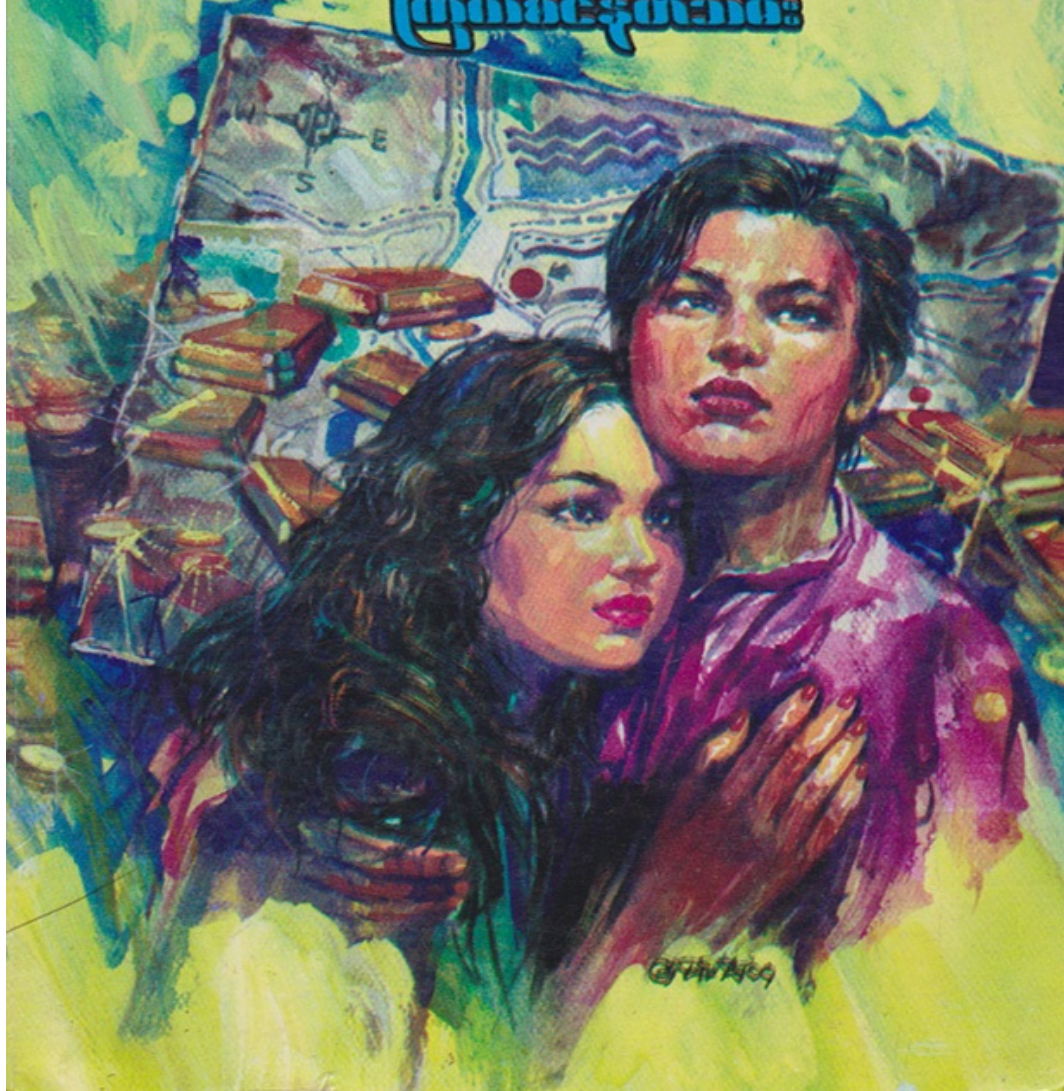

စိတ်ကူး ခပ်စာပေ

လေ့ပမ်းချင်

နက္ခတ်ပုံကောင်းကင်

ကြိုက်ခင်နက်သိမ်း

အပိုင်း(က)
မည်ရည်၏ ကျမ်းဦးနိဒါန်း
(၁)

နံနက်ဦးက လန်းဆက်သန့်စင်သည်။

မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းများဆီတွင် မိုးကြွင်းတို့
ကျန်နေသေးသည့်တိုင် မုတ်သုန်က အားပျော့လျော့ရဲချင် သည်။
ဆောင်းကပင်စောဦးမည်ထင်သည်။ ယခုပင်လျင် ဆောင်းအနံ့ကို ရစပြုပြီ။
ရွက်ဖျားကလေးလှုပ်ခါသည် ဆိုရုံမျှသာ ညင်းညင်းညက်သက်လေပြေနေတွင် နှင်း၏
ရှင်းသန့်လန်းဆတ်သော အရောင်အရိပ်တို့ သီသီပါလေပြီ။ ညဉ့်လယ်က
မိုးကြွင်းတစ်ပြိုက်က တိုက်ရိုက်ရွာလိုက်သေးသဖြင့်လည်း မိုးစက်တို့ ဥနေသော
အခက်အနွယ်တို့က စိမ်းစိမ်းမြေကာ ဖြူပြာပြာပါးပါးအောက်တွင်
လှချင်တိုင်းလှနေတော့သည်။

ရုံးရှေ့က ဥယျာဉ်ငယ်တွင်လည်း နှင်းဆီပန်းရောင်စုံက
သက်ငြိမ်ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှယ်။ ဝင်းခြံခတ်စည်း ရိုးတွင်
ကပ်လျက်မြိုင်ဆိုင်ဝေစည်နေသော ပိန်းရိုင်းပင်ရွက်ဖျားကြီးများနှင့် ပွင့်ရွက်ဝိုင်းဝိုင်း
အရောင်အသွေးလှလှ ပန်းချည်ပေါင်းပင်မြင့်ကြီးများက နံနက်ဦး၏ အလင်းရိပ်တွင်
အိပ်ယားနီးစ အပျိုမငယ်တစ်အုပ်နှယ် အပြိုင်းအရိုင်း ခေါင်းချင်းဆိုင် ပြုစုထားသော
သံပရာပင်ပျိုတစ်အုပ်က အသီးအခိုင်တို့ တွဲရစ်ဖြတ်သိပ်စုခဲစွာ သီးနေကြရာ ကြည့်
ပင် မဝချင်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်ပြုံးမိရသည်။

နိစ္စဉူဝ၊ နေ့နေ့ညည မဆုံးနိုင်သော အုပ်ချုပ်စီမံမှု သံသရာမှာ
သည်သို့နှယ် ခါတစ်ရံစိတ်လိုလက်ရ ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုလေးများက
ကန္တာရအလယ်မှ အိုအေစစ်ကလေး ပေးလား။ နေပူပူဖုံထူထူ အညာဇာတိမြေက
သဲချောင်းကလေး ဖြူလွလွမှာ တွေ့ရတတ်သည့် ရေကြည်ရေအေးချိုချိုသန့်သန့်
လက်ယက်တွင်းကလေးပေးလား။ ဝေးမြင့်သီခေါင် နှင်းဖုံးတောင်တို့ အလယ်
တဝမ်းဘွန် တောင်ခြေက ကချင်သွေးချင်းတို့၏ မီးပုံဘေးမှာ ရင်ထဲ
နွေးထွေးခဲ့ရသော အခါးရည်ပူပူကလေး တစ်ခွက်ပေးလား။

မည်သို့ဆိုဆို၊ သည်နံနက်ဦးမှာ
စိတ်ကလေးချိုကြည်ရွှင်ပျနေမိသည်ကိုတော့ ဘာသာသိသည်။ ရှိပါစေလေ။ မနေ့၊
ယနေ့နှင့်မနက်ဖြန်၊ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်။ မွန်းမွန်းကြပ်သော
ဘဝအမောအလယ်မှာ သောက၊ ဗျာပါဒတို့ကိုစားသုံးလျှက် နေဝင်မှီးချုပ်
တကုပ်ကုပ် တလှုပ်လှုပ် လုပ်ရတတ်သည့် မိမိတို့အလုပ်သဘော တွင်၊ သည်သို့နှယ်
ကြည်ရွှင်ဖွယ် ခဏကလေးများက ရွှေစင်ရွှေစထက် အဖိုးတန်သေးသည်လေ။
ပစ္စုပ္ပန်ကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ သိနေ၊ မြင်နေရသော ချမ်းမြေ့ဖွယ်သက်ငြိမ်
ပန်းချီကားလေးတွင်သာ တိတ်တိတ်ကလေး သက်ဝင်နေမိတော့သည်။

“ ကျောက်တူးသမားလေးရဲ့ ***

ရည်းစားလေးမို့ အားမငယ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ***

ဘဝသံသရာလောကရဲ့အလယ်မှာ ***

ချမ်းသာသူရယ် ***

ဆင်းရဲသူရယ် ***

အများကြီးရှိပါတယ် ***

ကံမကြုံသေးလို့ *** သံတိုင်ကိုင်ပြီး ***

အထင်တော့မသေးပါနဲ့ ***

တကယ်တော့ ***

ကျောက်တူးသမားများက ***

လောပန်းလောင်းတွေပါ ***

ဂီတသံမြိုင်မြိုင်နှင့် ချိုကြည်ဝေလွင်သော သီချင်းသံက

လေတွင်ဝေ့ကာဝဲပျံလာကာ အခန်းအတွင်း ဝဲလည် လှည့်နေသည်။

ရှင်းသန့်လှပလန်းဆတ်လှသော နံနက်ဦး၏ အလှဘွဲ့ကို ပိုခမ်းနားဝေဆာအောင် တန်ဆာဆင်နေ သော သည်တေးသံသည် မြူးမြူးကြွကြွ၊ သည်တလော ဥတ္တရသား၊

မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားနေ သွေးချင်းတို့၏ ပါးစပ်တွင်

မျှော်လင့်ချက်အဖူးအပွင့်တို့ဖြင့် ရွန်းရွန်းဝေစွာ ရင်ခုန်နှစ်ခြိုက်ကြလွန်းသော

ဒေသခံ ကချင်တိုင်းရင်း သား ဂီတတေးရှင် “ ဇက်ဒီလာ ” ရေးဖွဲ့သည့် “

လောပန်းလောင်း ” (သို့မဟုတ်) သူဌေးဝါဒ သီချင်းကလေး။ လက်တွေ့ဘဝ၏

နှလုံးသွေးဖြင့် ထုဆစ်သွန်းလုပ်ထားသည်ပင် မှော်ဝိညာဉ်တစ်ခုနယ် ပစ္စုပ္ပန်ကို

ဖဲ့ခြွေစားသုံးရင်း အနာဂတ်ကို မျှော်လင့်တိမ်းမူးကြသူလေ။ ဟိုမှသည်၊ သည်မှဟို၊

ထိုထို သည်လည်း “ လောပန်းလောင်း ” က ဖမ်းစားနိုင်လွန်း။

စကားပီနားကြားအရွယ် ပီဘိသေးကွေး နုနယ်ကလေးငယ်ကလေးများပင်လျှင်

“လောပန်း လောင်း” ကို အိပ်ယာဝင် အိပ်ယာထ

ဧချင်းတစ်ပုပ်နှယ်ခင်တွယ်နေကြပြီ။

ငယ်ဘဝကို လွမ်းသည်။

သည်သို့ပင် ဇော်ဝမ်း၏ “ ကျောက်ခဲ ” တို့၊ ကိုထီး၏ ‘ မောင့်လပြည့်ဝန်း ” တို့၊ ဂျေမောင်မောင်၏ “ဆို” တို့ဖြင့် ကြားကြားသမျှ မြင်မြင်သမျှ မျက်စောင်းခဲကာ

ပြီးတမဲ့မဲ့ လုပ်ရလောက်အောင် အော်ဟစ်တေးသီခဲ့ကြ သော ငယ်ဘဝကို

လွမ်းမိသည်။ တေးသံသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် အတိတ်ဆီသို့ ပြန်ချည်၊ ငယ်ဘဝဆီသို့

ခုန်ချည် ဖြစ်စေအောင်ပင် ပြုစားနိုင်စွမ်းလေသည်။

“ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ***

သိန်းကျောက်ရရင် လောပန်းဖြစ်ပြီပေါ့ ***

ကံအကြိုရင် သံတိုင်းရောင်း ***

ဆန်ကုန်တော့ လောပန်းပြောင်း *** တဲ့ ***

ဖိုးသမားဘဝကတော့ ***

ကျနော်လည်းအရောက်မခံပါ ***

ဟိုတစ်ကျင်းမရရင် ဒီတစ်ကျင်း ***

ဒီတစ်ကျင်း မရရင် နောက်တစ်ကျင်း ***

ဇွဲလည်း မလျော့ပါဘူး ***

ကျင်းပေါင်းတစ်ထောင်ကုန်အောင်းတူးမယ့် ***

ကျောက်တူးသမားပါဗျာ *** ”

အနီးကပ်တွင်သာ တီးတိုးထွက်လာသော သီချင်းညည်းသံကြောင့်ပင် အာရုံက ကိုယ်မှာကပ်သည်။ ပြီး အသံလာရာကို မျက်လွှာဝင့်ကာ ကြည့်မိသည်။ အသံရှင်က စာရေးကလေး ကျော်သူရလင်းဖြစ်နေသည်။ မိမိ၏ ရုံး တွင် တွဲဘက်ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ရေးဌာနခုတွင် တာဝန်ထမ်းရသည့် အငယ်တန်းစာရေးကလေး၊ မိမိ၏ ညီငယ် တစ်ဦးသဖွယ် သူကလည်း မိမိကိုခင်တွယ်၊ မိမိကလည်း သူ့ကို သံယောဇဉ်နွယ်ငင်မိသည်။ သည်မြစ်ကြီးနားမြို့ ခံ၊ ရွာနေပြည်တွင် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အခန်းတွင်းသို့ လွင့်ပျံလာသည့် သီချင်းသံနှင့်အတူ အာရုံဝင်စားစွာ သီချင်းကို တိုးတိုးညည်းရင်း စာရေးနေသည်။

မျက်စောင်းထိုးစားပွဲတွင်လည်း မိမိရုံးအကူ မောင်ဖုန်းနိုင်က

ကြားနေရသည့် သီချင်းသံစဉ်အတိုင်း စည်းချက်ကျကျခုံကိုခေါက်ကာ ပီတိဖြာနေပြန်တော့သည်။ ဂီတဟူသော ဖန်တီးမှု အနုပညာတစ်ရပ်သည် အရွယ်၊ အချိန်၊ အခြေအနေများကို ဖောက်ခွင်းလျှက် ရင်တွင်း အနက်ရှိုင်းဆုံးဆီသို့တိုင် စူးဝင်စီးဆင်းနိုင်စေသည်လေ။

“မိန်းဂျေးလ် (Main Jail) မှာ တော်တော်စည်နေပြီလားဟေ့ ဖုန်းနိုင် အရာရှိ ဘယ်သူရှိသလဲ။ အကျဉ်းသားတွေထဲကရော ဘယ်သူဦးစီးနေသလဲ။ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

မြူးမြူးကြွကြွ ချိုချိုလွင်ကြားနေရသည့် သီချင်းသံသည် အကျဉ်းထောင် တံတိုင်းအတွင်းမှာပင် ထောင်ကို အိမ်ပြုနေကြရရှာသည့် အကျဉ်းသားတို့၏ လတ်တလော စိတ်အနေနှင့်ပျနေကြောင်း ခိုင်လုံသည့် သက်သေတစ်ရပ်ဖြစ်နေသည့်တိုင် အကျင့်ပါနေသည့် တိကျသေချာချင်မှု ညာဉ်ကလေးက မေးမိအောင် မေးလိုက်မိသေးသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ အားလုံးပဲ ပျော်လို့ရွှင်လို့ပါ။ တာဝန်မှူး ဗိုလ်လေး ဦးကျော်တင့်နဲ့ ဆရာကြီး သာမောလေးရှိပါတယ်။ ရေဆွဲကြီးက ကိုစံထွန်းနဲ့ ဗိုလ်ကြီးတပည့် ကိုကိုနိုင်တို့ ဦးစီးနေပါတယ်။ အိပ်ဆောင်တိုင်း ကသူကြီးတွင်လည်း စုံစုံညီညီရှိနေပါတယ် ဗိုလ်ကြီး စိတ်မပူပါနဲ့

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခုနကပဲ ရောက်ပြီးပြီ။ လချုပ်ကလေးလက်စသတ်ချင်လို့ ပြန်ထွက် လာကာ၊ အထဲမှာတော့ တော်တော်စည်နေပြီ။ သီချင်းဆိုမယ့်သူတွေ များလွန်းလို့တောင် အိပ်ဆောင်အလိုက် အလှည့်ကျ တန်းစီဆိုဖို့ စီစဉ်ပေးထားရပါတယ်”

“ပျော်နေကြလို့ စိတ်တော့အေးပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် အပျော်လွန်ပြီး ပြဿနာတွေဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တာပါ။ တစ်ခုခု အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ရင် ထောင်ပိုင်ကြီးက ငါ့ထုမှာကွ။ သိပ်ပြီး ဒီကိစ္စ ခွင့်ပြုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက ခေါင်းမာလွန်းလို့

အလျှော့ပေးထားတာ။ ပြဿနာဖြစ်ရင် နောက်ပိုင်း အခွင့်အရေးတွေ ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟုတ်ပါသည်။ နေ့နေ့ညည နိစ္စရူဝ သည်ထောင်နံရံတံတိုင်းနှင့် သည်အဝန်းအဝိုင်းကလေး အတွင်းမှာသာ သည်မျက်နှာ သည်အလုပ်တွေနှင့် တကုပ်ကုပ် အာရုံညောင်းနေကြရရှာသည့် သူတို့ခမြာများအတွက် တစ်ခါတစ်ရံ နေပျော်စရာဝန်းကျင် ကလေးတစ်ခုဖန်တီးပေးချင်သည်။ ဘဝဆိုသည် နေတတ်လျှင် ကျေနပ်စရာ သာတကားဟု စိတ်၏ ပြေရာကလေးတစ်ခု တည်ဆောက်ပေးချင်သည်။

“ မိမိမျှော်လင့်တာ၏ တစ်ဝက်ရလျှင်ပင် အောင်မြင်သောဘဝ၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းရလျှင် နေပျော်သော ဘဝ၊ မျှော်လင့်ထားသည်၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံရခဲ့လျှင်တောင် လူဖြစ်ရကျိုး နပ်သည့်ဘဝ” ဟူသော ချင့်ရဲမပြေနိုင်သည့် လောဘကို မီးခိုးတိတ်စေနိုင်စွမ်းခဲ့သည့် ငယ်ဆရာတစ်ဦး၏ နှုတ်ရည်အတိုင်းလုံးဝမရသည်နှင့်စာလျှင် တစ်ခုဆို သော ကိန်းဂဏန်းသည် ပင်လျှင် ကြီးမားလေသောတန်ဖိုးဟု ယုံမှတ်စေလျက် တဒင်္ဂဖြစ်စေ ဘဝကို တိမ်းမူး မြတ် နိုးခွင့်ကလေး ပေးချင်မိသည်။

သည်စေတနာကြောင့် မနေ့ကစနေနေ့ တစ်နေ့ခင်းလုံး ထောင်ပိုင်ကြီး (ဦးစိုးမြင့်၊ လ/ထ ညွှန်ကြားရေးမှူး) ကို နားပူနားဆာပြုကာသည်အခွင့်အရေးကလေးကို မရမက ဖန်တီးဖြစ်ခဲ့သည်။ မျှော်လင့်မိခဲ့သလို ပျော်နေကြရှာ သည့် သည်ကြိုကြိုက်ဖြစ်တည်မှုလေး ပျက်စီးကြွေလွင့်သွားမှာ စိုးသည်။ နောင်ကာလများစွာအထိ အသက်ဆက် ရှင်သန်ခွင့် မရနိုင်မှာကိုတွေးကား နှမြောဖြစ်မိသည်။

အများက ထင်ကြသည်။ ထောင်ဆိုသော ထိုအရပ်သည် လူဆိုး၊ လူမိုက်၊ ဒုစရိုက် အပြစ်သားတို့၏ ကမ္ဘာဟု သာ စိတ်နှလုံးခုံးခုံးချကာ ထင်ထားချင်ကြသည်။ လောက လူ့အဝန်းအဝိုင်း၏ အစွန်အဖျား၊ ထောင့်ကွေးကလေး နားမှာ လူမသိ

သူမသိ ညစ်ထေးထေး ဒေသကလေးဟု နှလုံးသွင်းချင်ကြသည်။

ကိုယ်နှင့်ခင်ကာ အကြောင်းကြီးငယ် မရှိချေလေက
မျက်နှာမူအပ်သောအရပ်ဟုပင် မမှတ်မယူလိုက်ကြ။ သည်အရပ်သည် အဝိုင်းအဝန်း
ကလေးထဲမှာ သူလိုငါလို လူသားတွေ အနန္တရှိနေပါသေးတကားဆိုသည်ကိုပင်
မေ့ယောင်ပြုချင်ကြသည်။

မိမိပင်လျှင် သည်အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းဘဝ
အဦးအစကာလကသည်သို့ပင် ထင်ခဲ့ဖူး သေးသည်။ တစ်စတစ်စ
ဆယ်စုနှစ်နှစ်ခုစာမက အချိန်များကို သည်အရပ်သည် ထောင်နံရံ တံတိုင်း
နောက်အကွယ်မှာ သူတို့နှင့်အတူ အရင်းအနှီးပြုခဲ့ရလေတော့မှပင် ဝိညာဉ်တွေညှိုး၊
ဝိညာဉ်တွေကြွေ၊ ဝိညာဉ်တွေသေနေသည့် သည်လူသားတို့၏
ကမ္ဘာကလေးသည်လည်း အများနည်းတူ လူ့ဘုံခန်းဝါ၏
ဇာတ်ကွက်ကလေးတစ်ခန်းသာပေတကားဟု ဘဝင်ကျ ခဲ့ရသည်။

သည်တော့လည်း သူတို့ပျော်ရာ၊ သည်ကမ္ဘာသေကလေးကို
နေပျော်ခွင့်ကလေးတွေကို ထုဆစ်သွန်းလုပ် ကြည့်ချင်မိသည်။ ပျိုးလည်းပျိုးကြည့်၊
စိုက်လည်းစိုက်ကြည့်၊ ရေလောင်းပေါင်းသင် နိုင်စွမ်းသမျှ ပြုစုကြည့်မိဖူးပါ သည်။
အောင်မြင်တာလည်းရှိ၊ အကျအပေါက် အပျောက်အကြားများလည်း
ရှိသည်အခါရှိပေ။

မနွေကတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးထံက ရှောရှောရှူရှူ အခွင့်ရခဲ့သည်။
သည်အကျဉ်းထောင် နံရံအတွင်း တဒင်္ဂ ပျော်ရွှင်ခွင့်။
မိန်းဂျေးလ်အမည်ပြုထားအပ်သည့် ထောင်အလယ်က အုပ်ချုပ်စီမံခန့်ခွဲရာ
မြေကွက်လပ်ကျယ်ကျယ်မှာ အပြင်အပကမ္ဘာတွင် ဖန်တရာတေရိုးအီ နေပြီဖြစ်သည့်
ဗွီစီဒီကာရာအိုကေစက်သွင်းကာ နားဆင်ကြ၊ ကြည့်ရှု ကြ၊ သီဆိုကျူးရင်းကြ
မြူးရွှင်ကြ။

ခေတ်အဆက်ဆက် တင်းမာကြပ်တည်း လွန်းလှလေသည့်
အကျဉ်းထောင်အုပ်ချုပ်မှု ကြိုးနီစနစ်ကြီး တစ်ပတ် တစ်ရစ်လျော့ကာ
လူသားဝါဒအခြေခံသည့် ပြုပြင်တည်ဆောက် ရေးဘက် ဦးအလှည့် အခိုက်တသင့်
အချိန်မှာ အရအမီ ဖမ်းဆုပ်နိုင်ခဲ့သည့် သည်အခွင့်အရေး နံနက်ဦး၏
နေခြည်နုနှင့်အတူ ရှင်သန်ပါစေဦးလေ။ ဆက်ကာဆက်ကာ ရှင်သန်ပါစေဦး။

“ ဆောင်းနှင်းဖွေးဖွေးလေး ***

တောင်တန်းများကြားမှာ ***

အေးချမ်းလှတဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့ကလေးကို ***

အလည်တစ်ခေါက်အရောက်လာပါလားလို့ ***

ဟန်ဆောင်မှုကင်းတဲ့ ***

စေတနာ ရင်မှာ ***

တကယ်ရင်းနှီးတဲ့ စိတ်ထားတွေ ***

အော် ***

ရှမ်းပဲပုတ်လို့ခေါ်ချင်ခေါ်ပါစေ ***

ဒါကို ... ဗွေမယူပါဘူးလေ ***

တေးသံက သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ်ဖြင့် ဖူးပွင့်ဝေစည်နေပြန်သည်။
သည်အသံကလည်း မဆိုး။ ချိုချိုအေးအေး လွင်လွင်စည်စည်။ အလူးအလွန့်
အလှုပ်အခတ်ကလေးတွေနှင့် ဝေ့ကာဝဲကာ။ နာမည်ကြီး “စိုင်းဆိုင်မော့” ၏
“ရှမ်းပဲပုတ်ကလေးကျွန်တော်” သီချင်းမှန်း နားစည်မှတစ်ဆင့် ရင်ထဲကသိသည်။

သည်အကျဉ်းထောင်ကလေးက ချစ်ချင်စရာကောင်းသည်။

မြန်မာပြည်မြောက်ဖျား၊ သွေးချင်းကချင်တို့ဒေသ ဥတ္တရတိုင်းက

မြစ်ကြီးနားဆိုသည့် မြို့ကလေးမှာ သည် အကျဉ်းထောင်ကလေး တည်ရှိသည်။

“မြစ်ကြီးနား” ဟု ခေါ်ကြပါသည်။

ရှေးရှေးကချင်လူကြီးများက ယခုအကျဲရွာသူ ရွာသားများ၏ လယ်ယာလုပ်ကိုင်ရာအလုပ် အကျဲအနား ဟူသော အခေါ်မှ မြစ်ကြီးနား ဖြစ်လာသည်ဟုဆိုကြ၏ ။ အချို့ကမူ မြစ်ကြီးနား နေရာသည် ယခင်က ခြင်မှတ် ကိုက်လွန်းသောနေရာဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် မကြာ ဟုခေါ်ရာမှ မြစ်ကြီးနားဟုခေါ်တွင်လာသည်ဟုပြောကြသည်။

အချို့ကလည်း ဗြိတိသျှတို့ ဝင်ရောက်ကာစ ၁၈၈၆-၁၈၈၇ ခုနှစ်၊ ကာလအထိ ယခု ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား၊ ယခင်သာယာကုန်းကျေရွာမှ အရှေ့ဘက်ကမ်းအထိ ဧရာဝတီမြစ်သည် ခဲတစ်ပတ်စာမျှအထိ ကျဉ်းမြောင်းနေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ထို မြစ်အကျဉ်းအနား မှာ မြို့တည်ထားသဖြင့် မြစ်ကျဉ်းနားမှာ မြစ်ကြီးနားဖြစ်လာသည်ဟု မှတ်သား ထားကြ၏ ။

အချို့ကလည်း ၁၉၈၂ ခုနှစ်ခန့်တွင် ယခင်သာယာကုန်း (ကြေးနန်းရုံးသဲဆိပ်) အနီးတွင် ဗန်းမော်ဘက်မှ ဆန်တက်လာသည့်ရေယာဉ်မော်တော်နှင့် လှေသမ္ဗန်များ ဆိုက်ကပ်ထားသည့် နေရာရှိ၏ ။ ထိုနေရာတွင် မြစ်ထဲမှ သစ်ငုပ်တို့ကြီးတစ်ခုပေါ်နေသည်။ ထိုသစ်ငုပ်တို့ပေါ်တွင် ကျီးကန်းငှက်များအမြဲ နားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မြစ်ကျီးနားမှ နောင်တွင် မြစ်ကြီးနား ဟု ခေါ်တွင်လာသည်ဟု အဆိုပြုပြန်သည်။

အချို့က ဗြိတိသျှများ ဗန်းမော်- မိုးကောင်းစစ်ကြောင်းဘက်မှ ဝင်ရောက်လာပြီး ကြေးနန်းရုံးသဲဆိပ်နှင့် နန်းသီတာနေရာတစ်လျှောက် (ယခုဆက်သွယ်ရေးရုံးနှင့် ခ.ယ.က ဧည့်ရိပ်သာ) တွင် စခန်းချ ရုံးစိုက်ခဲ့သည်။

ထိုနေရာ မြစ်ကြီးနားအနားတွင် စတင်စခန်းချမြို့တည်သဖြင့် မြစ်ကြီးအနားမှ နောင်တွင် မြစ်ကြီးနား ဖြစ်လာသည်ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။

မြစ်ကြီးနား “ဒီစိတြိဂံ ဂေဇက်တီးယား” တွင်မူ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးအနားတွင် တည်ရှိကာ မြစ်ကြီးနားဟုခေါ်ကြောင်း အသေအချာ ရေးသားဖော်ပြထားလေသည်။

မည်သူက မည်သို့ပင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို ဘာကြောင့်ဘဲအမည်ကိုခေါ်ခေါ် မြစ်ကြီးနား မြို့ကလေးကမူ ဧရာ ဝတီမြစ်မင်းနဒီအနောက်ဘက်ကမ်းပေါ်တွင် မေးတင်ကာ ယဉ်ယဉ်ခန့်ခန့် လှပစွာ တည်နေသည်ကား အမှန်။

မြောက်လတ္တီတွဒ် ၂၅ဒီဂရီ ၃၅မိနစ်နှင့် အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ် ၉၇ဒီဂရီ ၂၃မိနစ်တွင် ကျရောက်တည်ရှိသည်။ ပြည်နယ်၏ ဒေသအာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းများနှင့် မြောက်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ် (မပခ) ရုံးစိုက်ရာ ကချင်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်လည်းဖြစ်သည်။

ဧရာဝတီမြစ်နဒီ၏ အဦးအစ အင်မိုင်ခမြစ်နှင့်မလိခဆုံရာဒေသ မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဘက်အစွန် မီးရထား လမ်းဆုံးဒေသ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ လီဒိုမြို့နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည့် ကမ္ဘာကျော်လီဒိုလမ်းမကြီး စတင်ရာဒေသ၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း အိန္ဒိယနှင့်တရုတ်နိုင်ငံ တံခါးဝများကို အကုပ်အတွက် အမှီအပြုနိုင်ဖို့ မဟာမိတ် တပ်များနှင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ အသေအကြေ အပြင်းအထန် ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည့် နာမည်ကျော်မြစ်ကြီးနား တိုက်ပွဲကြီးကြောင့် ထင်ရှားသည့်ဒေသ၊ သယံဇာတများထွက်ရာ ဥတ္တရာတိုင်း၏ နှလုံးသားရပ်ဝန်းဒေသလည်း ဖြစ်ပေသေးသည်။ အစဉ်အလာနှင့် မြစ်ကြီးနားပေးတကား။

သည်လိုမြို့ကလေး၏ “လယ်ကုန်း” ဆိုသော ရပ်ကွက်တွင် ခလရ (၂၉) တပ်ရင်းနှင့် ကျောချင်းကပ်လျက် မှာ အကျဉ်းထောင်နယ်မြေက တည်ရှိသည်။ စုစုပေါင်း ဧက (၂၀) နီးနီးကျယ်ဝန်းသည့် စိမ်းစိမ်းညိုညို စားပင် သီးပင် အုပ်အုပ်ကလေးနှင့် သန့်ရှင်းဆိတ်ငြိမ်သော နေချင်စဖွယ် နေရာကလေးပါပေ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မဟာမိတ်တပ်များ၏

ဝန်တင်တပ်ရင်းနေရာမှ မှတ်တမ်းများက ဆိုပါသည်။ နာမည်ကျော်လီဒို လမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ရန်နှင့် တရုတ်နိုင်ငံအား ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ ဗိုလ်ကျဦးမိုးနေမှုကို နောက် ကျောက်ပတ်ကာ တိုက်မည့် စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်၏ မဟာမိတ် စစ်ကြောင်းများအတွက် လားဝန်တင်၊ မြင်းဝန်တင်များ စုဆောင်းထိန်းသိမ်းလေ့ကျင့်ပေးရား တပ်စခန်းကြီးဟု သိမိခဲ့သူတို့က ပြောသည်။

နောက်၊ ပြည်ထောင်စုအစိုးရခေတ်တွင်တော့ စစ်ရဲတပ်ရင်း တပ်ထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုမှသည် လမ်းစဉ်ပါတီ ခေတ်မတိုင်မီကလေးမှာ (ဃ) အဆင့် ၊ အကျဉ်းထောင်ငယ်အဖြစ် စတင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား (၂၅၀)ခန့်သာ လက်ခံထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် ပီဘီ ထောင်သေးသေး ပေါက်စလေး။ ထောင်မှူးကြီး (Chief Jailor) က တာဝန်ခံအရာရှိ (Supretendent) ဖြစ်သည်။ တစ်စတစ်စ ခေတ်ကာလ၏ လိုအပ်ချက်အရ ချဲ့ကာလာခဲ့ရာ ယခုအခါ အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား(၁၀၀၀)ဦး လက်ခံထားနိုင်သည့် (က)အဆင့် အကျဉ်းထောင်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

မိမိက (၁၉၉၆) ခုနှစ်တွင်၊ သည်ထောင်ကလေးသို့ ထောင်မှူးကြီးရာထူးဖြင့် ဒုတိယ တာဝန်ခံအရာရှိ (2IC) အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်မြို့ကလေးသည် အကျဉ်းထောင်တို့နှင့်၊ သုံးလေးနှစ် ပွေ့ဖက်ရင်းနှီးလာခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်တိုင်၊ အမြဲတမ်း သစ်ဆန်းလန်းဆန်း နေချင်တတ်သေးသည်။

နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း အသစ်အသစ် မွေးဖွားလာသည့် ရှုခင်းမြင်ကွက်ကလေးများကလည်း ပိုကာပိုကာ လှလှနေသည်။ အရောင်တွေ စုံကာစုံကာလာသည်။ အပြုံးတွေရွှင်ကာ ရွှင်ကာလာသည်။ သည်သို့သာ မိမိထင်သည်။

သည်ရေခံမြေခံ ကောင်းကလေးရှိနေသည့်

သည်အကျဉ်းထောင်ကလေးမှာ ရာဇဝတ်မှု ကြီးကြီး၊ ဆိုးဆိုး သွမ်းသွမ်း၊
အကျဉ်းသား အချုပ်သားသိပ်မရှိလှ။ သေဒဏ်အကျဉ်းသားအထိ
လက်ခံထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် ဖွဲ့စည်းပုံ ရှိနေသော်လည်း
သေဒဏ်အကျဉ်းသားတစ်ဦးမျှမရှိ။ မရှိ ဆိုသည်ထက် ယနေ့ထက်တိုင် လက်ခံရမှုကို
မရှိသေးဟု မိမိသိထားသည်။

ပြစ်ဒဏ် (၁၅)နှစ်အထက် အကျဉ်းသားပင် သုံး၊ လေးဦးပဲရှိသည်။
လူသတ်မှု၊ ရက်စက် ဆိုးသွမ်းသော ရာဇဝတ်မှုနည်းသည်။ ရွှေတူး၊ ကျောက်တူး
နယ်မြေဖြစ်ကာ ယင်းလုပ်ငန်းနှင့် နွယ်သော ပြစ်မှုများ၊
ကျောက်မျက်ရတနာအရောင်းအဝယ်နှင့်နွယ်သော ပြစ်မှုများ၊
ငွေဖြစ်လွယ်သည့်အရပ်ဖြစ်လည်း ကျွဲကူးရေပါ မူးယစ်ဆေးဝါး ပြစ်မှုများက
များရာစုဖြစ်၏ ။

မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းသူ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်သူ၊
မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးသူစသည့် စသည်ယောက်ကျား၊ မိန်းမ
ပျိုပျိုအိုအိုများရာစုကသည် အမှုတွေနှင့် ထောင်ရောက်လာကြသည် များသည်။

တချို့များဆိုလျှင် မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်ကာ ရောင်းတာကို
ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုဟု မမြင်။ ငွေရချောင်ပြီး လူအပင်ပန်းသက်သာသည့်
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ရပ်နှင့်သာ နှလုံး ပိုက်ထားကြသည်။ ကံချော်လို့ထောင်ကျ
လိုက်တော့လည်းခံလိုက်ပေါ့။ ထောင်ကလွတ်လျှင် သည်အလုပ်ပဲလုပ်ပါဦးမည်ဘဲ။
ဆိုချင်သည်ကား သည်ထောင် ကလေးမှာ ဆိုးဆိုးသွမ်းသွမ်း လူမိုက်ကြီး
လူကြမ်းကြီးတွေမရှိ။

မရှိဆိုကား ပြောရဦးမည်။

သည်ထောင်သို့ မိမိစတင်ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိသည့်နေ့က မိမိနှင့်
မိသားစုများ မြစ်ကြီးနားဘူတာသို့ မိုးစင် စင်လင်းသည့် အချိန်မှာ

ရထားဖြင့်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အိပ်ယာနီးစ၊ မျက်နှာသစ်ပြီးစ
ကြည်လင်လန်းဆန်းနေ သည့် မြို့ကလေး၏ မျက်နှာကို အဦးအစတွေ့ရသည်။

မိမိ၏ အစ်ကိုသဖွယ် ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော ထောင်မှူးဦးခင်မောင်မြင့်
(တန့်ဆန်)က ထောင်မှကားဖြင့် လာကြိုသည်။ မြို့ကလေးကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်၊
လန်းဆန်းသန့်စင်အေးမြလှသော နံနက်ဦးလေနှင့် နှင်းမှုန်မှုန် ရှုခင်းတို့အထဲ
တိုးဝင်ရင်း သည်အကျဉ်းထောင်ကလေးဆီ ရောက်ခဲ့သည်။

ထောင်မှူးဝရှေ့ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးဌေးဝင်း က
ဝတ်စုံပြည့် စောင့်နေသည်။ မိမိက ကားပေါ်မှဆင်းကာ အလေးပြုရင်း ဂါရဝပြု
နှုတ်ဆက်ရသည်။

“ဦးဇော်မြင့်ရေ ...လာ ၊ လာ။ ထောင်မှူးကြီးကို စောင့်နေတာ။ ကျုပ်က
ရုံးချုပ်ကို လေးလပတ်အစည်းအဝေးသွားရမယ်။ ခင်ဗျားကို အလုပ်လွှဲ (Handing -
Over) ပြီးရင် အခုထွက်တော့မလို့၊ အမျိုးသမီးနဲ့ကလေးတွေလည်း ပါမယ်။
အလုပ်လွှဲဖို့ စာရွက်တွေရယ်၊ အမိန့်စာ (Order Book, Part 2) ရယ် အဆင့်သင့်ဘဲ။
ကြည့်ရှုပြီး လက်မှတ်ထိုးပေတော့ ”

“ဟာ ဆရာ၊ ဗြုန်းဒိုင်းကြီးပါလား”

“အေးဗျ မနက်စောကပဲ ညွှန်ချုပ်ကြီး ဖုန်းဆက်သေးတယ်။
ထောင်မှူးကြီးတို့ ရောက်မရောက် သတင်းမေးရင်းနဲ့
ထောင်မှူးကြီးရောက်ရင်အလုပ်လွှဲပြီး ချက်ချင်းဆင်းခဲ့လို့ မှာသွားတယ်။
ခင်ဗျားဆရာ ညွှန်ချုပ်ကြီးကတော့ ခင်ဗျားကို တော်တော်ယုံကြည်အားကိုးပုံဘဲ။
အားရပါးရ ညွှန်သွားလေရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ကျွန်တော်ယူနီဖောင်း (Uniform)
လဲလိုက်ဦးမယ်ဆရာ။ ခဏလေးခွင့်ပြုပါ ”

“ကိုယ့်လူရေ လဲမနေနဲ့တော့၊ အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့

ဒါနယ်ထောင် ကလေးဗျ။ ထောင်မှူးကြီး ပြောင်းလာတဲ့ မန္တလေး
ဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးလေ။ လာ...လာ။ ထောင်ထဲဝင်မယ်။
ပြဿနာသတ္တဝါ လေးကောင်ရှိတယ်။ ၁၆ မိုင်ကျောက်ထုတ်စခန်း (နန်ပေါင်) မှာ
လူသတ်မှုထပ်ဖြစ်လို့ နောက်မှုနဲ့ ပြန်လက်ခံထားရတဲ့ လူဆိုးလေးကောင်ပေါ့ဗျာ။
ကြားရတာ တော့ သေဒဏ်များ ကျဦးမလား။ ခြေကျင်းခတ်၊
ဒေါက်ခတ်ပြီးထည့်ထားတယ်။ Four Marketyears ပေါ့ဗျာ။
ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကျော်လေးကိုတော့ မျက်မြင်ပဲ လွဲခဲ့ချင်လို့ ကျန်တာတွေတော့
ထောင်မှူးကြီးဘာသာပဲ ပြေးပြေးကြည့်ပေတော့
ကျုပ်တော့တစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ ”

ကိုယ့်အထက်အရာရှိ၏ စကားမှန်သမျှသည် ဥပဒေနှင့်
မဆန့်ကျင်သရွေ့ လက်အောက် အတွက် အမိန့် ချည်းသာ။ မာမာပြောပြော၊
ပျော့ပျော့ဆိုဆို၊ ချို့ချို့ပဲညွှန်းညွှန်း စိတ်အလိုမတည့် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းချင်က ကြိမ်း
မောင်းစေဦး။ တာဝန်စေရာဆိုတော့ လိုနာရမည်သာပင်။

သို့ဖြင့် ကိုယ့်ဆရာထောင်ပိုင်ကြီးနောက်သို့ အရပ်ဝတ် အရပ်စားဖြင့်ပင်
ခပ်ယိုယို လိုက်ခဲ့၏ ။ ထောင်တွင်း ကအကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားများမှာလည်း
အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် ထောင်ပိုင်ကြီး ထောင်ထဲဝင်လာကာ ကွက်ကြည့်
ကွက်ကြည့်။ ရောက်ပါပြီ။ ပြစ်ဒဏ်တိုက်ဟု ဆိုသော ဆယ်ခန်းတွဲတစ်ထပ်တိုက်
ပြားပြားပုပုလေး။ တိုက်ရှေ့မှာ ဗောဓိညောင်ပင်ကြီးက ဟည်းထနေသည်။
မိမိလည်း ထောင်ပိုင်ကြီးနောက်က အသာကပ်ကာ လိုက်လာခဲ့ရာ ...။

“ ဟင် . . . အဘ ”

“ ဟာ . . . ဟဲ့ ကောင်စိုးလေး ”

“ ဟို . . . ဟို . . . ထောင်မှူးကြီး ”

“ဟော . . . တင်ထွန်း ”

“ဟိုဘက်အခန်းမှာ လှဝင်းနဲ့ ငမိုးရှိတယ်ဆရာ ။ ဟေ့ကောင်တွေ မန္တလေးက အဘရောက်လာတယ် ဟေ့ ”

“ မင်းတို့အားလုံး ဒီမှာရောက်နေကြတာလား ”

“ ဟုတ်တယ်အဘ။ စက်ဘီးခိုးတဲ့အဖွဲ့တွေကို စစ်ခုံရုံးနဲ့ပေါင်းပြီး ခိုး၊ ဆိုး၊ နှိုက်တွေ နယ်နှင်တော့ ကျွန်တော်တို့တွေ ဒီပါလာကြတာ။ မန္တလေးဘက် ပြန်မရောက်ဖြစ်တော့ဘူး ”

“ မင်းတို့က ခြေကျင်းတွေ၊ ဒေါက်တွေနဲ့ ဘာလို့တိုက်ထဲ ရောက်နေရတာ လဲဟ ”

“ ၁၆ မိုင် လူသတ်မှုလေဆရာ . . . နောက်မှုရင်ဆိုင်နေရတာ ”

“ ဟင် . . . ဒါဆိုမင်းတို့က . . . ”

ကျွန်တော်စကားမဆက်မိသေး။ ထောင်ပိုင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်း အံ့သြနေပါလေ၏ ။

“ နေပါဦး၊ ထောင်မှူးကြီးရဲ့။ ခင်ဗျားက ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကျော်လေးယောက်နဲ့ သိလို့လား ”

“သိတာမဟုတ်ဘူးဆရာရေ။ ဒီကောင်တွေ မန္တလေးထောင်မှာ အသက်ဆယ့်ရှစ်၊ ဆယ့်ကိုးသားတီးဒီ (30-D) နဲ့ ထောင်ထဲဝင်ခလုတ်၊ ထွက်ခလုတ်လုပ်နေခဲ့ကတုန်းကတည်းက ကျွန်တော်သားသမီးလိုနေတဲ့ ကလေးတွေ။ မန္တလေးမှာ ပျောက်သွားပါတယ် အောက်မေ့နေတာ။ သင်းတို့ကသည်မှာလာအောင်းနေကြတာကိုး၊ ဒါနဲ့ . . . ထောင်ပိုင်ကြီး။ ထောင်ပိုင်ကြီးပြောတဲ့ လေးယောက်က သူတို့လား ”

“စိတ်ချပါဆရာ။ ဒီအချိန်ကစလို့ ဒီလေးယောက်နဲ့ ပတ်သတ်တဲ့

ပြဿနာလျှိုးဝမကြားစေးရပါဘူး။ ကျွန်တော်လုံးဝ တာဝန်ယူပါတယ် ”

သည်သို့ဖြင့် ချီကတည်းက ယဉ်သကို ဆိုသလိုပင်
သည်ထောင်ကလေးမှာ မင်းမူနေသည့် လူဆိုးကြီး လေးယောက်ကို
ငယ်တပည့်ဟောင်းများအဖြစ်အသွင်ပြောင်းကာ မိမိ၏ အကျဉ်းထောင်
အုပ်ချုပ်ရေးတွင် တစ်ခန်း တစ်ကဏ္ဍ ပါဝင်စေခဲ့သည်။ သည်ကတည်းက
သည်ထောင်မှာ မျက်ကလူးဆန်ပြာဖြစ်ရလောက်သည့် လူဆိုးလူ သွမ်း မရှိခဲ့ပါလေ။

“ သူပန်ထားတဲ့ ပန်းနီနီ ***”

နေရာခဏ လဲချင်သည် ***”

သူဆင်မြန်းတဲ့ဖိနပ်နီနီ ***

နေရာခဏ လဲချင်သည် ***

ကြင်နာသူလေးလှဖို့ *** အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမည် ***

ရင်မှာဒီလောက်ချစ်ပါသည် ***

သူပျော်တာ ***အမြဲတွေ့ချင်သည် ***

သူ့အရိပ်အဖြစ်အမြဲရှိတတ်ပြီ ***

ကြင်နာသူလေးခုတ်မထိဖို့ *** အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမည် ***

ရင်မှာဒီလောက်ချစ်ပါသည် ***

ဘာမဆိုကိုယ်အရှုံးခံမည် ***

အလှမ်းဝေးတဲ့ ပန်းကလေးမြည်းဆီ ***

သည်တစ်ခါတော့ သီချင်းသံက လွမ်းဟန်ပါချင်သည်။

တစ်ခေတ်တစ်ယောက် ဆိုစလောက်သည့် သီချင်းသည် “ ထူးအိမ်သင် ”
ကိုယ်တိုင်ရေး ကိုယ်တိုင်ဆို “ တစ်နေ့နေ့တော့ ချစ်လာလိမ့်မည် ” သီချင်းပါတကား

ရင်ထဲကပင် လိုက်ဆိုကြည့်နေမိသည်။ သီဆိုနေသူ အသံရှင်သည် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လှသည်။ ခက်ခဲလှဖွယ်ရှိသည့် ထူးအိမ်သင်၏ အသံအလှည့်ကလေးများကို အသာအကြည်ပင် သွဲ့သွဲ့ကလေးဝဲကာ လှည့်ကာ သီကြူး သွားပုံက ပါးစပ်ကသာ အသံထွက်စေသော်လည်း နှလုံးသားနှင့် ဆိုနေမှန်း တကယ်သိသာလှသည်။

“ ဖုန်းနိုင်ရေ၊ ဒီတစ်ယောက်တယ်နှိပ်ပါလားကွ။ သီချင်းနဲ့ ဆိုဟန်ပြောင်းသွားပေမယ့် အသံကတော့ စောစောကနဲ့ တစ်ယောက်ထဲကပဲ ထင်တယ် ”

“ ဟုတ်တယ်ဗိုလ်ကြီး။ သုံးဆောင်က နွဲ့အောင်ပါ။ အဆိုကလည်း အဆိုကောင်း ဝါသနာ ကလည်း ကြီးသားခင်ဗျာ။ ဗိုလ်ကြီးစီစဉ်ထားတဲ့အိပ်ဆောင်တွေအတွက် ညညကက်ဆက်နဲ့ ဖွင့်ပေးတဲ့ သီချင်းတိုင်းလိုလို အကုန်အလွတ်ရတယ်။ မရလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ သူကြိုက်တဲ့သီချင်းတွေဆို အခေါက်ခေါက်အခါခါဆိုလိုက်၊ ကျင့်လိုက်။ သီချင်းဆိုရရင် ထမင်းတောင်မေ့တဲ့ကောင် ”

“ တို့အိပ်ဆောင်တွေတလာစီ (ရှာဖွေရေးပြုလုပ်ခြင်း)တိုင်း သီးချင်းစာအုပ်တွေ အမြဲသိမ်းမိနေတဲ့ ကိုကိုနိုင် တပည့် ချာတိတ်လားကွ။ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ ကောင်ကလေးလား။ ”

“ ဟုတ်တယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ဟုတ်တယ်။ သူရတဲ့အသားပုံစံဟင်းကို မစားရက်မသောက်ရက် ရောင်းပြီး သူကြိုက်တဲ့သီချင်းစာအုပ်ပဲ ဝယ်ဝယ်စုနေတဲ့ စားပြကလေးပါရော။ ဗိုလ်ကြီးတောင် သနားလို့ တစ်ခါက ထူးအိမ်သင် သီချင်းပေါင်းချုပ် ဝယ်ပေးလိုက်သေးတယ်လေ ”

“ အေး . . . အေး . . . မှတ်မိပြီ ”

ပြောနေဆိုနေရင်းက တရေးရေး သတိရလာသည်။

သည်အကျဉ်းထောင်ကလေးကို မိမိနိုင်ငံဝန်ထမ်းဘဝနှင့်
ရောက်လာကာ ဒုတိယတာဝန်ခံ အရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စက
တာဝန်ခံထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ဦးဌေးဝင်း (လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး) ဖြစ်သည်။
တည် ငြိမ်အေးဆေးလွန်းကာ လွန်စွာ လူကြီးဆန်သည်။

ဘဝရင့်မှည့်ချိန် ဘာသာရေးနယ်သို့
ကူးပြောင်းလျှက်စိတ်အနည်ထိုင်ချိန်မို့လည်း နိစ္စရူဝ တွေ့ကြုံနေရ သည့် ဆူဆူညံညံ၊
ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ထောင်အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများကို ဖြစ်နိုင်သမျှ
မျက်နှာလွှဲချင် သည်။

ဝန်ထမ်းဘဝအကွေ့ဝယ် ယခုမှပင်
သူနှင့်ကိုယ်တွေ့ရသည်ဆိုရလေငြား။ စိတ်အခံ နဂိုနေချင်းကပင် နီးသည့်မို့ထင်။
နှစ်ရှည်လများ လက်တွဲခဲ့ဖူးသည်အလား အပေးအယူ ညီမျှစိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်။

ထောင်၏ နေ့စဉ်လုပ်ရိုးအလုပ် (Routine Works) အားလုံးကို
ထောင်မှူးကြီးဖြစ်သူ မိမိအား အပြည့်အဝ ယုံယုံကြည်ကြည်လွှဲကာ
ထောင်းဗူးဝကြီးနှင့် ပေငါးဆယ်ခန့်သာ ဝေးသောသူအိမ်ခြံဝင်းထဲက သရဖီပင်ကြီး
အောက်သာယူခဲ့။ ထိုနေရာတွင် သူရုံးထိုင်သည်။

တနင်္လာနေ့တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးတိုင်း မပျက်မကွက် ပြုလုပ်ရလေ့ရှိသည့်
ဝန်ထမ်းတန်းစီ (Parade) နှင့် ထောင်တွင်းစစ်ဆေးခြင်း (Supretendents) မှအပ
သီးခြားကိစ္စ မပေါ်လျှင် ထောင်အတွင်း ဝင်လေ့မရှိလှပါ။

သည်သောအခါ ထောင်အုပ်ချုပ်မှုနှင့်ပတ်သတ်ကာ မိမိစိတ်ကူးရှိသမျှ
အိတ်သွန်ဖာမှောက် လုပ်ကိုင်ခွင့်ရခဲ့ပါ၏ ။ စုစုပေါင်း အကျဉ်းသားအချုပ်သားက
ငါးရာမကျော်။ ဆူဆူပူပူလည်းမရှိ။ နားရွက်ကား မျက်စေ့ကျယ်စေမည့်
ထူးခြားဖြစ်စဉ်ဆိုသည်ကလည်း နတ္ထိ၊ ထောင်လုပ်ငန်း တွေကလည်း
ချောချောမွေ့မွေ့ အေးအေးဆေးဆေး။

သည်စဉ်အခိုက် မိမိတပည့်ကျော် ကိုကိုနိုင်က ရွှေညာဏ်တော်
စူးရောက်စွာ အဆိုတစ်ခု တင်လာသည်။ တပ်မတော်အက်ဥပဒေအရ
နယ်ဘက်အကျဉ်းထောင်တွင် ထောင်ဒဏ် ကျခံလာရသည့် တပ်ကြပ်ကြီး
ဟောင်းသည်ပုဂ္ဂိုလ်က လက်နှိပ်စက်အပါအဝင် ရုံးလုပ်ငန်းများမှာ အားကိုးရသည်။
အကျဉ်းထောင်တွင်း အခြေ အနေ အကဲကြည့်အဖြစ်လည်း သူ့ကိုသုံးရသည်။

အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားတို့၏ ပဲ့တင်သံကို ဖမ်းသူတို့ “ သက်ရှိရေဒါ ”
အဖြစ်လည်း ခိုင်းရသည်။ သည်တစ်ခါ သူတင်လာသော အဆိုကလေးက
စေတနာဖြူ ဖြူကလေးတွေပါသည်။

အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားတို့နေရာ အိပ်ဆောင်တိုင်းတွင်
ဆောင်းဘောက်စ်(Sound Box) တပ်ဆင်မည်။ ပြီးလျှင် မိမိရုံးထိုင်သည့်
ပူးတံခါးကြီးအောက်နောက်ဆုံးအထပ်တွင်ရှိ ထောင်မှူးကြီး
(ဒုတိယတာဝန်ခံအရာရှိ) ရုံးခန်းတွင် ကက်ဆက်ကို ထိန်းသိမ်းထားမည်။

နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း မေတ္တာပို့၊ ပရိတ်ပဋ္ဌာန်းစသည့် ဗုဒ္ဓဂါရဝနှင့်
ဗုဒ္ဓပူဇော်ဇနိယဓမ္မ တရားတော်များ၊ ဓမ္မတေးသီး ချင်းများကို နားဆင်ပူဇော်စေမည်။
ညထောင်ပိတ်ပြီးချိန်နှင့်အိပ်ချိန် (Line - down) မတိုင်မီကြားတွင် ကောင်းနိုးရာရာ
သီချင်းခွေကလေးများ ဖွင့်ကာလည်း နားဆင်ခံစားမည် ... တဲ့။

ယဉ်လိုက်သည့် စိတ်ကူးကလေး။ လှလိုက်သည့်တွေးလုံးကလေး။
ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော် ဖြစ်သည်။ အများညီလျှင် အီကိုပင်
ကျွဲဖက်နိုင်သေးသည်။ ငွေလွယ်သည့် သည်အရပ်မှာ နေ့မကူးလိုက်ခင် လိုအပ် သမျှ
ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ကိစ္စဝိစ္စတွေ စီမံနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုညမှာပဲ ရွာစားကြီး စိန်ဗေဒါ ၏ အမည်ကျော် ရေကင်းတီးလုံး နှင့်
ပြောသံ ဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်ပျောက်ဆုံးနေသူ တို့အား ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ နိုးထစေခဲ့သည်။
အရသာရှိလိုက်တာ။ ကောင်းလိုက်တာ။ ဝိုင်းကြွေးကြော်ငြာကြသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ နောက်တစ်နေ့နံနက်ဦး လင်းအားကြီးအချိန် ငါးနာရီမှာ မြတ်ပဌာန်း ဒေသနာ အခွေကိုဖွင့် ပူဇော်နေကြခိုက်၊ ထောင်အတွင်းသို့ ကင်းဝင်စစ်သော ထောင်ပိုင်ကြီးက သည်အစီအစဉ်ကို သိသွားပြီး သာဓုခေါ် ရှာသည်။ သည်ကတည်းက တေးသီးချင်း နားဆင်ခွင့်လိုင်စင် တရားဝင်ရတော့သည်။ ယခုမူ၊ ကာရာအိုကေပင် ဆိုခွင့်ရနေလေပြီ။

သီချင်းဆို ဝါသနာပါသည့် “နွဲ့အောင်” ကောင်လေးအကြောင်းကတစ်ဆင့် စိတ်ကူးဝေလည်နေကောင်းဆဲ အမျိုးသမီးထောင်မှူး ဒေါ်ကြည်ကြည်ညွန့်၊ တပ်ကြပ် သင်းသင်းလှိုင်နှင့် တပ်သားဖြူဖြူအေး တို့က မိန်းမထောင် တန်းစီး အေးအေးမော်နှင့်အတူ ရုံးခန်းထဲဝင်လာကြသည်။ ရင်မှာထိတ်၏ ။ ယောက်ကျားဆောင်တွေက အနေ အေးသလောက် မိန်းမဆောင်က နည်းနည်းပူချင်သည်။ အပေါက်အစအတိုအထွာတွေများချင်သည်။

“ဆိုဆရာမကြီး . . . ဘာတွေဖြစ်လာပြန်မတုံး၊ ဆရာတပည့်တွေအုပ်လိုက်ကြီး ”

ဆီးကာမေးမိရ၏ ။ သူတို့မျက်နှာတွေကိုလည်း ဝေ့ဝဲအကဲကြည့်ရချေသေးသည်။ သောကအပူအပင်မရှိ၊ ရွှင်ကြည်နေသည့် မျက်နှာများကြောင့် စိတ်အေးချင်ချင်။

“ဆရာကလည်း၊ ကျွန်မတို့တွေရင် သရဲတစ္ဆေ တွေ့သလိုပဲ ”

ဆရာမကြီး၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်ညွန့်က မျက်စောင်းဝင့်ကာ စကားဆိုသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။ တစ်ရက်တွင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ရှိလေသည်အနက် ကြုံရတွေ့ရသည့် ပြဿနာထွေထွေရာရာ၏ ထက်ဝက်က သူတို့မိန်းမဆောင်က မြစ်ဖျားခံလေ့ ရှိတတ်သည်မို့ တကယ်လည်း စိတ်ထဲကသူတို့လာလျှင် ကြိတ်ကာလန့် သည်။

“ဆရာမကြီးရယ်။ တစ္ဆေသရဲတွေတာကမှ

ဘုရားစာကလေးရွတ်လိုက်ရင်ပြေသွားဦးမယ်။ ဆေးမြီးတိုရှိ သေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့
မိန်းမဆောင်က အမှိုက်ပွေ့လိုက်ပြီဆိုရင် ကျုပ်မှာရှင်းပေတော့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်။
ဘာအခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ ဇာတ်တွေချည်းမဟုတ်လား။ ကိုယ်က ဘုရားစာဆိုဖို့
ပါးစပ်ဟရင် ခင်ဗျားတို့က ပဋ္ဌာန်း ရွက်ထားပြီး တောင်နေပြီ တကယ်၊ တကယ်။”

ညည်းပြောကလေးပြောတော့မှ အားလုံးတဟဲဟဲလုပ်ကြသည်။

သည်ထောင် ပိစိကွေးကလေးဝယ် ရှိသမျှ အရာရှိ၊ ဝန်ထမ်းအားလုံးမှာ
တစ်အူတုံဆင် မောင်ရင်းနှမများနှယ် သည်သို့ပင် ခင်ခင်မင်မင် နွေးနွေးထွေးထွေး
နေကြရပါသည်။ ကြုံလာသမျှ အပူအအေး သုခဒုက္ခတို့ကို လက်ချင်းတွဲကာ
ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြရတတ်ပါသည်။

“ဒီတစ်ခါကတော့ ဆရာ့ကို မေးချင်တာတစ်ခု၊ တောင်းချင်တာ
တစ်ခုရှိလို့ပါ ဆရာရယ်၊ ဘာပြဿနာမှ အဟုတ်တကယ် မရှိရပါဘူး။ ”

တပ်ကြပ် သန်းသန်းလှိုင် က မျက်နှာပိုးမသေတသေ၊

ပြီးကျဲကျဲလုပ်ကာပြောသည်။ လူကောင်သေးသေး၊ နှံပြည်စုတ်ကလေးဟု
ချစ်စနိုးအမည်ရထားသော သည်ကလေးမငယ်သည် အမျိုးသမီးအကျဉ်းသူ၊
အချုပ်သူ တစ်ရားငါးဆယ်ကျော်က သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရသည့် ပုံစံကိုင်၊
စည်းကမ်းကိုင်သူက တပ်ကြပ်တစ်ဦးဟု ဆိုလေက ယုံချင်စရာ မရှိလေလှ။

“ ကဲ ပြောပါဦးဗျာ နားထောင်ကြည့်တာပေါ့။ ”

မယုံချင်ယုံချင်နှင့် တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်လေမှ သူတို့တစ်တွေ
သွက်လက်လှုပ်ရှား လေသည်။ သည်တွင် ဖြူဖြူသေးသေး ဥပမိရုပ်သွင်သန့်သန့်၊
ဝတ်စားပုံချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ရှိလှသည့် မိန်းမဆောင် တန်းစီး အေးအေးမော် က
ဦးကျိုးစွာ စကားစလာသည်။

“ ဆရာကြီးရှင့် ၊ သမီးတို့ မိန်းမထောင်ကိုရော ကာရာအိုကေသွင်းပြီး

သိချင်းဆိုခွင့် ရမလားရှင့် ”

သူကလည်း အလာသားပါတကား။ စကားအဖွင့်အပိတ်အခုအခံ ကလေးနှင့်ပါ။ ထိုးစစ် မစတင်မီ ချီစစ်ကတည်းက ပိတ်ဆို့ထားလေမှဆိုသည်ကို အတွေ့အကြုံအရ ချက်ချင်းသိသည်။

“ညည်းတို့အဆောင်က ညှိနဲ့နဲ့နဲ့ ဇင်မာရန်ပွဲပြီးထားတာ ဘာကြာသေးတုံး၊ မိန်းမသူတွေတန်မဲ့ ခေါင်းပေါက်ထိပ်ကွဲဖြစ်ကြတာလေ။ အခုတစ်ပတ်တော့ မရနိုင်သေးဘူး။ ဒီတစ်ပတ်လုံး ဘာပြဿနာမှမဖြစ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးဆိုရင်တော့ လာမယ့်စနေနေ့မှာ ညည်းတို့ အိပ်ဆောင်ကို အလှည့်ပေးမယ် ”

“ဟေး ” ခနဲ သူတို့ဝမ်းသာအားရမြူးတူး သွားကြသည်။ တပ်သားဖြူဖြူအေးက အကဲဆုံး၊ လူကောင်က ပုသေးသေး၊ အသားတော်ညိုပြာညက်၊ ပုရစ်ခဲဖိသည့်ပုံနှင့် လုံမငယ်ကလည် ဆိုချင် ကချင်အလွန် လုပ်ချင် အလွန်ပါချင်လှလေသည်။

“အေး ... ဒီတစ်ပတ်လုံး clear sheet ရမှနော်။ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်မှ အခွင့်အရေးရကြမှာ။ ကဲ ... ကဲ၊ ဆိုပါဦး။ နောက်ထပ်တောင်းမယ်ဆိုတဲ့ တစ်ခုကို ”

ရှေ့လာမည့် ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လုံးသည် အကျဉ်းထောင်၏ တိုင်းပြည်တစ်ဝက် အေးချမ်းအောင် ချည်နှောင်စီမံနိုင်ပြီးဖြစ်ကာ သူတို့ဆန္ဒကို လမ်းဖွင့်ပေးရသည်။ မလျှော့မတင်း စောင်းကြိုးညှင်းရမည်လေ။ ကိုယ်လိုချင်သည့် ရလဒ်ကို ရနိုင်ဖို့ဆိုသည် သည်ရလဒ်ကို အဆုံးအဖြတ်ပြုနိုင်စွမ်းသည့် အင်အားမှန်သမျှကို ကွက်တိခွင်ကျ စီမံနေရာချထားနိုင်ရမည် မဟုတ်လေလား။

“အခုသိချင်းဆိုနေတဲ့ “နဲ့အောင်” ကို သမီးတို့ မိန်းမဆောင်က သိချင်းတောင်းမလို့ပါဆရာ။ ဆရာခွင့်ပြုရင် ဒီသိချင်းကလေးတွေကို ဆိုခိုင်းချင်လို့ပါ။ ဒါက မိန်းမထောင်အဆောင်သားတွေ စုပေးတဲ့ ကော်ဖီ ထုပ်နဲ့

မုန့်တွေပါ”

“ အလဲ့ကွယ့် ” ဟုသာဆိုချင်မိ၏။ အနုပညာ၏ ဖမ်းစားမှုများကား အားကြီးလှသည်။ သည်ကောင်လေး “နွဲ့အောင်” ကလည်း အဆိုကောင်း၊ ယခုတော့ဖြင့် မိန်းမထောင်၏ စင်တော်ကောက်မင်းသားပင် ဖြစ်ချေဦးတော့ မည်။ သီချင်းတောင်းထားသည့် စာရွက်ကလေးကို တောင်းယူကြည့်မိသည်။ ကိုထီး၏ “ မောင့်လပြည့်ဝန်း ” ၊ ထူးအိမ်သင် ၏ “ အမေအိမ် ”၊ ဘိုဖြူ ၏ “ ရည်ရွယ်သူသို့ ”၊ တယ်ဟုတ်ကြပါတကား။ သူတို့မိန်းမဆောင် အကျဉ်း သူ အချုပ်သူတွေကလည်း ခံစားမှုနုနယ် သိမ်မွေ့နေကြပြန်သေးသည်။

“ ကဲပါကွယ်၊ ဆရာမကြီး ကိုယ်တိုင်လဲပါလား၊ တန်းစီကိုယ်တိုင်လည်း တင်ပြနေတော့ ဒီသီချင်းလေးတွေ တော့ ဆိုခိုင်းပေးရမှာပေါ့။ စောင့်တာတော့ စောင့်ကြဦး။ သူ့အဆောင်နဲ့သူ ဆိုခိုင်းထားတာ။ နွဲ့အောင် တစ်ယောက်တည်းဆိုနေရင် ပြဿနာဖြစ်ဦးမယ်။ အေးအေးမော် သမီးတို့အိပ်ဆောင်မှာလည်း အေးဆေးအောင် ကြိုးစားထိန်းဦး ကြားလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး ”

ထောင်ဆိုသည်က သည်သို့လည်းရှိရသေးသည်။ ပေးနိုင်တာကိုပေး၊ ယူသင်ရာကိုယူ။ သံယောဇဉ်ဖြင့် ဖွဲ့ချည်အပ်သော သစ္စာစောင့်သိစိတ်သည်သာ တာဝန်၏ ထောက်ရာတည်ရာ ဖြစ်သည်။ အမိအဘနောင်ရင်းညီငယ် စသည်စသည် မိသားစုနှင့်ဝေးလေသော သူတို့တစ်တွေ ၏ မှေးမှိန်စရာရင်ခွင်သည် အမိအရာ အဖအရာတွင် ရှိလေသော မိမိတို့ပင်ဖြစ်ရာ အလိုလိုက်ဟန်ကလည်း နွဲ့သမျှ ယုယရလေသည်သာ။

အကျဉ်းထောင်တွင်းက ကာရာအိုကေဝိုင်းမှာမူ အရှိန်ကောင်းဆဲ။ ဝေစည်မြိုင်ဆိုင်နေဆဲ။ သည်ထောင် နံရံတံတိုင်းအပြင်မှ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ ခွဲခွဲနွဲ့နွဲ့အော်မြည်သံ၊ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေသော ပင်ခြေမြင့်မြင့် အုန်းပင်တန်းဆီမှ

ရှဉ့်ညိုကလေးတို့၏ ဆော့ကစား ရယ်မြူးသံတို့သည့်ပင်လျှင် တပ်မက်ဖွယ် အတိတ်၏ ပုံရိပ် ဟောင်းကလေးများကို ဝိုးတဝါး ရှင်သန်နိုင်စွမ်းစေသည်ဆိုခဲ့လျှင် သံညှင်းသံတွဲ သံနွဲ့သံစဉ်သီးချင်းတိုင်းပီ မြိုင် ချင်တိုင်း မြိုင်လေသော ဂီတအတွဲအဖက်ဖြင့် နှလုံးသားချဉ်ခြင်းကို ဖြေလျှော့ခွင့်ရလေပြီဖြစ်သော သည်ဂီတဝိုင်းက သိမ်းဖို့လမ်းရယ်တယ်မမြင်။ လုလုယက်ယက် ဆက်ကြဦးမည်။

“ ကဲဖုန်းနိုင်ရေ . . . မိန်းမဆောင်က တောင်းထားတဲ့သီချင်းကလေးတွေ သွားပေးလိုက် စမ်းပါဦး။ နွဲ့အောင် ကိုလည်း ဒီပစ္စည်းထုပ်လေးပေးလိုက်။ အော် ဆရာကြီးသာမောလေးကို အရင်စစ်ခိုင်းလိုက်ဦး ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး။ ဗိုလ်ကြီး မိန်းဂျေးလိုက်ခဲ့ဦးမလား ”

“မလိုက်တော့ပါဘူးကွာ ။ အားလုံးအနေကြပ်ကုန်ပါဦးမယ် ငါရုံးမှာပဲ ရှိနေမှာပါ။ သွား . . . သွား မင်းလည်းဆိုချင်သေးရင် ဆိုခဲ့ဦး။ အော် . . . ဟေ့ စာရေးကလေး မင်းရော မဆိုတော့ဘူးလား ”

“ အလုပ်ကလေး မပြတ်သေးလို့ပါဆရာ။ ပြီးရင် တစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ် ဟဲဦးမလားလို့ ”

“ လုပ်လိုက်လေကွာ။ ကြာသလားလို့ ။ ဒါပေမယ့် မင်းဆိုကာနီးရင် ငါ့တော့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြောခိုင်း ဦးနော် ”

“ ဘာလို့လဲဆရာ။ သေချာနားထောင်မလို့လာ ”

“ အိမ်ပြန်ရအောင်လို့ဟေ့၊ သိပြီလား ”

“ ဟာ တို့ဆရာကလည်း ”

“ ဟား ... ဟား...ဟား ”

ဘုန်းနိုင်နှင့်စာရေးကလေး ကျော်သူရလင်းတို့တော့ တဟားဟားရယ်ရင်း ထောင်အတွင်း လျှောက်ဝင် သွားကြသည်။

အမျိုးသမီးဆောင်အုပ်စုကလည်း သူတို့ဆန္ဒကလေးတွေ ပြည့်လေပြီမို့
သူတို့ဝင်းထဲပြန်သွားကြပြီ။ ရုံးခန်းတွင် မိမိတစ်ဦးတည်း ငုတ်တုတ်။ သို့တစ်စေ
တစ်ဦးတည်း အထီးကျန်တော့မဟုတ်ပါလေ။ အကျဉ်းထောင် ဝင်း အတွင်းက
လွင့်ပျံလာနေသော နွဲ့အောင်၏ သီချင်းသံက မိမိကိုအဖော်ပြုကာ အခန်းအတွင်း
ဝိုင်းကြီး ပတ်ခြာ ကခုန်နေတော့သည်။

“ လောကရဲ့ လမ်းများပေါ် လျှောက်သွားရင်းနဲ့ ***

မောပန်းနွမ်းနယ် ***

နှလုံးသားက လွမ်းဆွတ်လို့ တမ်းတမိခဲ့ ***

အမေ့ရဲ့အိမ်ကို ***

အေးမြတဲ့အမေ့ရဲ့ မေတ္တရိပ်နဲ့ ဝေးခဲ့သူမို့ ***

တစ်ခါတစ်လေ ပြန်လည်တွေ့ရင် ***

ရင်မှာပိုကြေကွဲ *** ”

ဆိုဆိုနစ်နစ်ထွက်လာသည့် သီချင်းသံသည် ဟိုးဝေးဝေး
မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းက ချောင်ကျကျ အညာရွာကလေး တစ်ရွာမှာ ရှိနေရှာသည့်
အမေ့ကို ယခုပင် ပြေးတွေ့ချင် လောက်အောင် လွမ်းယောင်ပြုသည်။
အမေ့ကိုသတိရရင်း ၊ အမေနှင့်စပ်မိစပ်ရာအကြောင်း ထွေထွေရာရာကလေးတွေကို
တမ်းတရင်းရင်ထဲမှာ ငွေ့ရည် ဖွဲ့လာသည်။

နွဲ့အောင်ဆိုသည့် သည်တေးသီးငှက်ကလေး က ဆိုတတ်ရှာလေသည်။
ချစ်ခြင်းအားဖြင့် လွမ်းခြင်းအား ဖြင့် သူကလေးတေးသီ တက်သည်ပဲလေ။

(၂)

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင် ”

ဖုန်းမြည်သံစူးစူးက တေးချင်း တိမ်းမှုနေသော သတိကို နှိုးသည်။
ရုံးပိတ်ရက်မို့ အကြောင်းဖူးမရှိဘဲ ပြင်ပက ဖုန်းလာစရာ အကြောင်းမရှိ။
ထောင်ပိုင်ကြီးက တစ်ခုခုလှမ်းကာ ညွှန်ကြားဖို့ပဲဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ပြု
နေကျအတိုင်း ဖုန်းခွက်ကို အသာမကာနားထောင်ရသည်။

“ ဟယ်လို၊ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ။ မြစ်ကြီးနားအ ကျဉ်းထောင်ကပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ထောင်မှူးကြီး ရှိပါသလားခင်ဗျာ။ ထောင်မှူးကြီးနဲ့
ပြောချင်လို့ပါ ”

“ ကျွန်တော် ထောင်မှူးကြီးပါခင်ဗျာ ။ အမိန့်ရှိပါ ”

“အော် . . . ထောင်မှူးကြီးရေ . . . ။ ကျွန်တော်ပါ ... ညွှန်ချေပါ ”

မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးညွှန်ချေ။ ရုံးပိတ်ရက်ကြီးမှာ
ဘာကိစ္စများရှိလေသလဲ။ မိမိကို ရင်ခုန်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းသူများ စာရင်းတွင်
သူလည်းထိပ်ကလာသည်။ သူ့ဆီက တယ်လီဖုန်းဆိုလျှင် ကိုင်ရမည်က
ခပ်ကြောက်ကြောက်။

“ ထောင်မှူးကြီးရေ၊ ခရိုင်တရားသူကြီးက
မေးခိုင်းထားတာလေးရှိလို့ဗျာ ။ အဲဒါ သတိရလို့ လှမ်းဆက် လိုက်တာပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ”

“ ထောင်မှူးကြီးတို့ထောင်မှာ သေဒဏ်အကျဉ်းသား
လက်ခံခွင့်ရှိသလား ”

“ ဗျာ ”

“ အော် . . . တရားရုံးက သေဒဏ်အမိန့်ချလိုက်ရင်း
ဆရာတို့ထောင်မှာလည်း လက်ခံလို့ ရသလား။ ထိန်းသိမ်းထားလို့ရသလား၊
အရင်ကလိုပဲ မန္တလေးဗဟိုထောင်ကို တိုက်ရိုက်ပို့ ရတာ လား သိချင်လို့ပါ ”

“ အော် ”

ရင်ထဲမှာ မှိုင်းမှုန်ကာ ဆိုင်းဆိုင်းညို့ချင်သည်။ စောစောက
ပျော်လေးတွေ အလွမ်းကလေးတွေပင် နံနက် နေခြည်နှင်းထုပါးပါးပြိုကွဲသွားသလို
ရှိနှင့်ပြီး ခံစားချက်ကလေးများ တန့်သွားသည်ထင်ပါသည်။ မည်သည်ကို ရည်
လေသည်မှန်း တပ်အပ်မသိနိုင်လေသော်ငြား ကောင်းသတင်းကို ယူဆောင်လာခြင်း
မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာသည်။

မနှစ်မြို့ဖွယ် အယောင်အရိပ်တို့၏ ရနံ့ကို ဝင်သက်လေဝယ်ပါးလျှက်
တိုးဝင်း ခံစားရမိသည်။ သောကအမောလေးတွေကို ဖန်လေးဦးမည်လား။
ကိုယ့်အကျဉ်းသား၊ ကိုယ့်အကျဉ်းသူ ကိုယ့်သားကိုယ့်သမီးများ၏ ဘဝ ပူပူတွေ့မှ
သောက၊ ပရိဝေဒ အရှိန်အငွေ့တွေ နေ့စဉ်ဟပ်ကာ မအေးချမ်းနိုင်သည့် “အငှား
အပူသည်”၊ သည်ထောင်ဝန်ထမ်းဘဝမှာ တရားရုံးတို့ ရဲစခန်းတို့က
လာလေသောသတင်းဟူသည် တစ်ခုခုသော သောကကို သယ်ယူလာမည်ဧကန်။

“ ဟယ်လို၊ ထောင်မှူးကြီး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာရေ၊ တိုက်ရိုက်လက်ခံခွင့်ရှိပါသည်။ (က) အဆင့်
အကျဉ်းထောင်အဖြစ် အဆင့်တိုးမြှင့် ထားတဲ့အတွက် သေဒဏ်အကျဉ်းသားကို
ဒီထောင်မှာဘဲ လက်ခံထိန်းသိမ်း ထားနိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ဆရာ ၊ ဘယ်လို
အကြောင်းများ ထူးလို့ပါလဲခင်ဗျာ ”

“ခရိုင်တရားသူကြီးက မေးခိုင်းထားလို့ပါ။ သေဒဏ်ချမှတ်ရမဲ့အမှုများ သူရုံးမှာ ရှိနေသလားမှ မသိဘဲ။ ကျေးဇူးဘဲ ထောင်မှူးကြီးရေ၊ နောက်မှတွေ့မယ်နော . . .”

“နေဦးဆရာရေ။ ဆရာရဲ့ဆရာ ခရိုင်တရားသူကြီးမင်းလည်း ကျွန်တော်မှာ တာလေးတစ်ဆင့် တင်ပြပေးပါဦး ကျွန်တော်တို့ထောင်ကို အဆင့်တိုးမြှင့်ပေးလိုက်လို့ သေဒဏ် အကျဉ်းသား လက်ခံနိုင်ပြီဆိုပေမယ့် သေဒဏ်အကျဉ်းသား လက်ခံထိန်းသိမ်းဖို့ တိုက်ခန်းက အခက်အခဲရှိနေပါသေးသည်။ သေဒဏ်အကျဉ်းသားကို လက်ခံထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရတာ အရမ်းတာဝန်ကြီး အရမ်းပင်ပန်းသလို ဝန်ထမ်းအင်အားလည်း အပြည့်သုံးစွဲရပါတယ်။ လက်ရှိ ဝန်ထမ်းဦးရေအရဆိုရင် တော်တော်လေး အခက်အခဲရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးအပိုင်းက အခြေအနေနော် ဆရာ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ”

“နောက် ၁၉၉၈ ရဲ့ နောက်ပိုင်း ဒီဘက်ကာလမှာ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်က သေဒဏ်အပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ် ကြပေမယ့် ဘယ်သေဒဏ်အကျဉ်းသား တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ဘယ်ထောင်မှာမှ သေဒဏ်စီရင်ခြင်း (Hanging) ကို မဆောင်ရွက်ခဲ့ပါဘူးဆရာ။ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်အရဖြစ်စေ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ ဖြစ်စေ ပြစ်ဒဏ်ကာလ လျော့သော သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲ ခံစားခွင့်ပြုခဲ့တာတွေကြောင့် သေဒဏ်ပြစ်ဒဏ်တွေ လျော့လျော့သွားတာဘဲရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း နိုင်ငံတော်အစိုးရနှင့် အကြီးအကဲတွေရဲ့ သက်ညှာမှုနှင့် စေတနာ တွေဆိုပါတော့ ဆရာရယ်။ အဲဒီ သေဒဏ်ဆိုတာ အကြီးအစား တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချလို့ရနိုင်တာဘဲ၊ တရားရုံးရဲ့ စီရင်ပိုင်ခွင့်နဲ့ အခွင့်အာဏာကို ဝင်စွက်ဖက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်ဆရာ။ ဖြစ်နိုင်ခဲ့ရင်

ကျွန်တော်တို့အကျဉ်းထောင် များရဲ့ (Side) ကိုလည်း ထည့်ကြည့်ပေးဖို့ တင်ပြရတာ ပါ။ ဆရာရဲ့ ဆရာကို တင်ပြပေးပါဦးနော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ထောင်မှူးကြီးရဲ့စေတနာကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ခရိုင် တရားသူကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်တင်ပြပေးပါမယ်။ ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ ကျေးဇူး။ ဆရာ နားရက်ကလေး အားနာစရာ ”

“ ရပါတယ်ဆရာ ”

“ ကဲ See You ... နော် ”

“ See You ... ဆရာ ”

ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ကြပ်နှင့် ဆို့ချင်သည်။ သည်လောက် မင်္ဂလာနှင့်ပြည့်စုံ ကျက်သရေရှိစွာ တင့်တယ်လှပ လေသော နံနက်ခင်းလေး မျက်စိရှေ့မှာတင် ပျက်စီးသွားပြီး။ အကျဉ်းထောင် အတွင်းက အဖွဲ့လိုက် သီဆိုနေ သည့် ဘုံဖြူ၏ “ လတ်တီး ” သီချင်းကလေးက သည်လောက် မြူးကြွသွက်လက်နေသည်ပင်လျှင် ရင်ထဲမဝင်။

ကြားမိရသည့် သတင်းက သောအပူတွေကို လျှံဝေကူးခတ် နေဦးမည်မှာ သေချာသည်။ အစဉ်အလာ မရှိခဲ့ဘူးသေးသော သည်ထောင်ကလေး၏ မှတ်တမ်းတွင် သေဒဏ် အကျဉ်းသား စာရင်းသစ်ကို မဖွင့်မလှစ်ချင်။

နွေနှင့်အတူ နေနှင့်အမျှ ပူလောင်ပြင်းပြသည့် သောက၏ ဝန်ကို ထမ်းရွက်လျက် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မပိုင်၊ ကိုယ့်အသက်ခန္ဓာ၏ စီရင်မှုကိုပင် ဆုံးပါရရှာသည့် သည်သေဒဏ် အကျဉ်းသားတို့၏ အာဝေဏီက ဒုက္ခကို မန္တလေးဗဟိုအကျဉ်း ထောင်တွင် ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ ထောင်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရကတည်းက ရင်နှင့် အပြည့်သိခဲ့၊ ကြားခဲ့၊ စာနာနားလည်ခဲ့ရဘူးပါပြီ။

မမြင်ချင်၊ မကြုံချင်တော့ပါ။ တောင်းသည့်ဆုသာ ပြည့်စုံတမ်းဆိုလျှင် လတ်တလော ကြားရသည့် သည်အ မင်္ဂလာနိမိတ်ဆိုးကို အငွေ့အသက်မျှ မရှိ။ ကျေပျက်သွားစေချင်မိပါ၏။

“ တံခါးရေ . . . တံခါး ”

“ ခင်ဗျား ... ဗိုလ်ကြီး ”

“အချုပ်ရုံးက တစ်ယောက်ခေါ်ပေးကွာ။ ရှေ့လာမယ့် အပတ်ရုံးထွက်မယ့် စာရင်းနဲ့ မှတ်ပုံတင်တွေပါ ယူခဲ့လို့ပြော ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးသိန်းစိုးပါ ခေါ်ပေးရမလား ဗိုလ်ကြီး ”

“ နေပါစေ။ နားပါစေကွာ။ ညီညီအောင် ရှိရင်တော့ သူ့ကို ခေါ်လိုက်၊ သိပ်မကြာစေနဲ့ ”

“ ဟုတ် ”

ကြည့်နေစဉ်အချိန်မှာပင် ဆောင်းငွေ့ကလေးတွေလိုလိုနှင့် မိုးစက်မိုးပေါက်တို့က သဲခနဲ ရွာချလိုက်သည်။ အေးအေးသာသာနေ့နေသည့် လေပြည်ညင်းတော့ ပြေးသွားရှာပြီ။ မိုးသက်လေက ခပ်တင်းတင်းလေး တွန်းချ ဝှေ့ချင်သည်ထင်၏။ ပင်ယံထက်မှ အညှာမခိုင်တော့ပြီ ဖြစ်သော ရွက်ညောင်းတို့ဝှေ့ဝဲကာ တဖြုတ်ဖြုတ် သဲသဲလှုပ်ကြွေကြလေသည်။ ပင်နွယ် အကိုင်းအခက်တို့လည်း မတည်မငြိမ်။ လေအဝှေ့မှာ ဟိုသည်တိမ်းကာ ယိမ်းကာယိမ်းကာ ရှိရလေသည်။ မိုးငွေ့နှင့် ပြိုဆင်းလာသည့် တိမ်မည်းတစ်အုပ်ကြောင့် မြင်ကွင်းက ညိုညိုမှိုင်းကာ မှောင်ချင်သည်။

“ ဗိုလ်ကြီး ”

“ အော် ... ညီညီအောင်။ လာ ... လာ။ ရှေ့အပတ်ရုံးအထွက် စာရင်းယူခဲ့သလား ”

“ယူခဲ့ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး ”

“ဒါဆို ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ပြစ်မှုကြီးထဲက ရုံးချိန်တယ်သူရှိသူလဲ ”

“ရှိတယ်ခင်ဗျ၊ ခရိုင်တရားရုံးမှာ ။ မိုးညှင်းက ဓားပြလူသတ်အဖွဲ့တွေ
ရုံးထွက်ဖို့ရှိတယ် ”

“ဘယ်တော့လဲ ”

“မနက်ဖြန် ဗိုလ်ကြီး ”

“ဘယ်သူတွေလဲကွ ”

“ပေါတာနဲ့ နွဲ့အောင်ခင်ဗျ ”

“အခုသီချင်းဆိုနေတဲ့ ကောင်ကလေး နွဲ့အောင်လား ”

“ဟုတ်ကဲ့ ”

“.....”

တဒင်္ဂသားတွင် ပြောစရာစကားတို့ ဆိတ်သုဉ်းသည်။

ကြမ္မာစေရာဆိုစေဦး၊ သည်အဖြစ်က ရင်သို့ စူးခနဲဝင်သည်။ စကားမဆိုချင်။
သံယောဇဉ်သည် တရားကံကြမ္မာ၏ စီရင်မှုကို မျက်ကွယ်ပြုချင်သည်။

မိုးက တစ်စတစ်စ သည်းကာလာသည်။

မိုးမကုန်သေးဆိုသည်ကို သက်သေပြုဘိသို့ ဝေါခနဲ ပြိုကျလာလိုက်
ပြန်သေးသည်။ မှောင်တစ်ချည်၊ ရီတချို့၊ ညို့တစ်ချက် မိုး၏ မျက်နှာတွင်
အဓိပ္ပာယ်ကို ကောက်ယူရှာဖွေကာ မရတတ်နိုင်ပြီ။ ရွာချင်သည်ဆို ရွာ လေတော့...
ရာသီနှင့်မိုး။ စိုမှာစိုးလည်း မတားချင်တော့ပြီ။ သည်ရာသီမှာ
သည်မိုးရွာမည်ဆိုလေမှ ရွာသာရွာပါ လေတော့။ မတားချင်ပြီ။

(၃)

စေ့စေ့ကြည့်လေ သည်အလှက ပိုကာပိုကာ အသက်ဝင်လေဖြစ်သည်။
ကဗျာစာဆို အကျော်အရှင် မဟာရဌသာရ ပျို့ရွယ်စဉ်က ဖွဲ့ဆိုတော်မူခဲ့ဖူးသော
မိန်းမလှဘွဲ့ရတု၊ ကဗျာများတွင် ဖတ်ခဲ့၊ ရည်မှန်း မြတ်နိုးခဲ့၊ တိတ်တခိုးသံယောဇဉ်
ဖွဲ့ခဲ့ရသော အလှမျိုးကို ပြကတော့ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် မြင်နေရသည်။

မွေးညှင်း ရှိန်းရှိန်း မြကြောစိမ်းနှင့် ဝင်းဝါစိုပြည်လာသော
မွတ်မွတ်စင်သည့် အသားအရေ၊ နက်မှောင် ထူထဲသည့် မျက်ခုံးထူထူ၊
ကြယ်စင်ညီနောင်နှယ် တလက်လက်တောက်နေသည့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ကြည်ကြည်
ကလေးများက မိုးညှင်းရှမ်းတို့၏ ပကတိအလှကို ခင်းကျင်းပြနေသလိုပင်။

အသက်အရွယ် နုနယ်လွန်းသည့် လုံမပျိုမို့ သမီးနှယ်၊
ညီမထွေးနှယ်သဘောထားကာ သည်အလှဘွဲ့ကို စေ့စေ့ငှ မဖတ်မရှုမိလေငြား
လှသည်ကား တော်တော်ပင်လှရှာပေသည်။ သောက၏ အရိပ် အငွေ့တို့ သီသီ ဝေ
နေသည့်တိုင် ကြည်စင်လွန်းသော သည်မျက်နှာ အလှက ထင်းခနဲမြင်နေရသည်။

ရှက်ယောင်ပြုကာ ခေါင်းငုံ့ဦးစိုက်ကာ နေရှာသည့်တိုင်
သည်မြေသည်ရေတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ကရိန်နော်၏ သဘာဝအလှ
ပန်းချီကိုပင် သိမ်ငယ်သွားစေနိုင်သည် ထင်ယောင်မိ၏ ။

ကရိန်နော်။

မိမိကရိန်နော်သို့ ရောက်ကာနေပါသည်။ တစ်နံနက်ခင်းလုံး

စိတ်နှလုံးရွှင်ပျ အေးချမ်း ကြည်လင်ခဲ့ရသည့် တစ်ဒဂံငယ်များ
အစိတ်စိတ်ပျက်စီးသွားပြီးချိန်၊ စိတ်ဝမ်းမကြည်မလင် ဖြစ်နေချိန်မှာ အေးမွန်ထံမှ
တယ်လီဖုန်းက ဝင်လာသည်။

ခေမာသီရိရပ်ကွက်တွင် Knowledge Zome ကွန်ပျူတာစာစီနှင့်
မိတ္တူလုပ်ငန်း ဖွင့်ထားသည့် မိမိတပည့် ဟောင်း ဇော်အောင်၏ ဇနီး။
အလှပြင်လုပ်ငန်းနှင့် ဖက်ရှင်ဝတ်စုံ ရောင်းချခြင်းကို တွဲဖက်လုပ်ကိုင်
အောင်မြင်နေသည့် သွက်လက်ချက်ချာလှသော ခေတ်၏ မိန်းကလေး။

“ ဆရာ၊ သမီးတို့ဆီ ခဏလာနိုင်မလား ”

“ အေး၊ အခုလောလောဆယ်မှာ ဒီထောင်ကလွဲရင် ဘယ်သွားရသွားရ။
ဘယ်ခေါ်ခေါ် သွားရလိုက်မှာပဲဟေ့။ ငါလည်း ဘယ်ပြေးရကောင်းမလဲ
စဉ်းစားနေတာ။ ညည်းဆီက ဖုန်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ ”

“ ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေလို့လဲ ဆရာ ”

“ ဒီလိုပေါ့ဟယ်။ ” လူတစ်ခု ပူမှုရယ်ဆယ်ကုဋေ ဆို မဟုတ်လား။ ငါ့မှာ
လူငါးရာလောက် ရဲ့ အပူတွေ ပွေ့ထားရတာ စဉ်းစားသာကြည့်တော့ပေါ့။ ကဲပါဟာ .
. . ဘာကိစ္စလဲ။ ဇော်အောင်ရော ရှိရဲ့လား။ ကောင်းကောင်း ရောနေရဲ့လား။

လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်ကပင် မူးယစ်ဆေးဝါးပြစ်မှုတစ်ခုဖြင့်
အချုပ်ကျခံခဲ့ရက ကုသိုလ်အကျိုးကြောင့် လွတ်မြောက်ခဲ့သူ
တပည့်ကျော်ဇော်အောင်ကို သတိတရမေးနေမိသည်။

“ ဖားကန့်ဆင်းသွားတယ်ဆရာ။ စီးပွားရေးပဲ အားစိုက်နေတော့ တယ်။
အချုပ်ကျနေ တုန်းက စိတ်ဆင်းရဲရတာ တအားပဲ။ အခုတော့လည်း အဲဒါတောင်
ခပ်ကောင်းကောင်း ပြောရမည်ကို ဆရာတပည့်ပက ပြောင်းလဲသွား တာ ”

“ အေး ... ကောင်းတယ်။ ငါအခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်။

စိတ်ညစ်စရာကိစ္စတော့ အကူအညီ မတောင်းနဲ့ ဟေ့။ ကြိုပြောထားဦးမယ်။
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် စိတ်ညစ်နေတာ ... ဟုတ်ပလား ”

အေးမွန်၏ ရယ်သံလွင်လွင်ကို ဖုန်းခွက်ထဲက ကြားရသည်။ သည်သို့ဖြင့်
အေးမွန်ကိစ္စကို အကြောင်းပြု ကာသည်ကရိန်နော်သို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။
မိမိနှင့်အတူ စာရေးကလေး ကျော်သူရလင်းက အဖော်ပြုကာ လိုက်လာပါ၏ ။

သစ်ပင်ကြီးများ လက်ယက်ထိုးအုပ်ဆိုင်းနေသည့် ကရိန်နော်မှာ
နေပြောက်ပင်မထိုးပါ။ မြစ်ကြီးနားမြို့၏ မြောက်ဖျားစွန်း ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို
မေးတင်လျက် တည်ရှိနေသော ကရိန်နော် မှသည် မျှော်လေရာရာ
ရှုခင်းကသာလေသည်။ ရေကျချိန်ဖြစ်နေလားမသိ။ ကမ်းပါးကြီးမှာ အဟန့်ကြီးစွာ
မြင့်မားလွန်းနေသည်။ ဧရာဝတီ မြစ်ပြင်ကြီးကလည်း သည်နေရာတွင်
ကျယ်ပြောလွန်းသည် ထင်ရ၏ ။

ကရိန်နော်ကမ်းခြေတွင် ဝေလငါးကြီးများ ကျောကုန်းတန်းကာ
ပေါ်နေသကဲ့သို့ ကျောက်ဆောင်ကျောက် ဆွယ်များက သွယ်တန်းကာ ပေါ်နေသည်။
ကိုက် ၁၀၀ မှ သုံး၊ လေး၊ ငါးရာအထိ ရှည်မည်ထင်၏ ။ ဧရာဝတီမြစ်ရေ သည်
ထိုကျောက်တန်း ကျောက်ဆွယ် ကျောက်ကုန်းများကို ဦးတိုက်ဦးခိုက် ဝေဝိုက်လျက်
တသွင်သွင် စီးဆင်း လျက်ရှိနေပါသည်။

ဂျိန်းဖော့စကားဖြင့် “ ကရိန်ဆာရာ ” ဟု ခေါ်သောသည်ကရိန်နော်သည်
အလွန်လှသည့် ရှုခင်းသာက လေး ဖြစ်ပါသည်။ မြေနေရာပိုင်ရှင်၏ အမည် “
ကရိန်”၊ အပန်းဖြေရာနေရာကို “ ဆာရာ ” ဟု ဆိုလေရာ “ ကရိန်ဆာရာ ”
ဆိုသည်က ကရိန်အပန်းဖြေရှုခင်းသာနေရာဟု ဆိုတန်ရာပါသည်။ ဒေသသံဖြင့်
ကရိန်နော် ဆိုသည့် အသံကလေးကပင် ချစ်ဖွယ် ကောင်းနေသည်။

“ ကဲ ... ဆိုပါဦး ၊ ညည်းတို့ကိစ္စ ”

နာမည်ကြီး ကရိန်နော်၏ စပီပီ(ခ) ကချင်ခေါင်ရည်ကို

ဖြည်းဖြည်းစုပ်ရင်း စကားစရာသည်။ တပည့်မ အေးမွန်နှင့် အမည်မသိ
အလှပျိုမကလေးတို့က အအေးသောက်နေကြရာက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ကြည့်ကြသည်။

“ ဆရာ . . . ဆရာတို့ထောင်ထဲက “ နွဲ့အောင် ” ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်
ကိုသိသလား ”

အေးမွန်၏ စကားကြောင့် ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားမိရသည်။ ခက်သည်။
ခက်လှသည်။ သည်တစ်နံနက်လုံး သည် ကောင်ကလေး
နွဲ့အောင်ဒုက္ခပေးလွန်းနေပြီထင်သည်။ တစ်ချိန်လုံး မိမိမှတ်ဉာဏ်တွင်း
သင်းကလေးက သည်သို့အကွက်ချ High Light ဖြစ်နေသည်။

သူကြောင့်ဖြစ်သော မွန်းကြပ်မှုကို ဖြေစိမ့်သောငှာ ထွက်လာမိလေမှ
တည့်တည့်ကြီးတိုးရ ပြန်ချေပြီ။ ရေစက်ပေလား။ မိုးနတ်မင်းကြီးကပင်
သည်သို့အကွက်ချ စီမံပျက်ရယ် ပြုလေသည်လား။

သက်ပြင်းကို ငွေငွေမျှချကာ ပါးပါးကလေး ပြုံးမိရသည်။ ပြီး . . . သည်
မိန်းကလေး နှစ်ဦးကို တစ်ပြန် တစ်လှည့် ကြည့်မိ၏ ။ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်
ရွန်းလဲ့တောက်ပြောင်နေသော သမင်ပျိုမကလေး၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို
အမှတ်ထင်ထင် သတိပြုမိလေသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကို ငတ်လေသော မျက်ဝန်းများ။

“ အေးအခု အဲဒီ နွဲ့အောင် ကြောင့် ငါထွက်ပြေးလာခဲ့တာ ”

“ ရှင် ”

ရှင် နှစ်ရှင်ကို ပြိုင်တူပင်ကြားရသည်။

သူကလေးတို့ အံ့သြလွန်းကြရသည်။ ပါးစပ်ကလေးများ
အဟောင်းသားနှင့် မိမိကို ကြည့်နေကြလေ သည်။

“ ဒီလိုဟေ့ . . . ဒီလို ”

ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို နတ်သံနောရပြန်သည်။ သည် “ နွဲ့အောင် ”
သည် သူတို့နှင့် မည်သို့ အဆက် အစပ်ရှိလေသည်ကို မိမိမသိ။ သံယောဇဉ်နွယ်မျှင်
မရှိလေကလည်း သက်သို့သက်ဆိုင်ဆက်နွယ် လာစရာ အကြောင်းရယ်
မရှိလေသည်သာ။ သို့ဆိုလျှင် မိမိ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာနောကို
ဖတ်မိမည်ထင်ပါသည်။ မိမိစကားဆုံးသည်နှင့် အေးမွန်က ပါးစပ်ပြင်သည်။

“ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ ဆရာ။ သူက ခင်နှင်းဦးပါ ။ သမီးတို့ မိုးညှင်းက
ညီမ ဝမ်းကွဲပါဘဲ။ ဆရာနဲ့တွေ့ပါရ စေ။ မေးချင်တာတွေမေးပြီး
ပြောချင်တာကလေးတွေ ပြောပြချင်ပါတယ်။ အကူအညီတောင်းလာလို့ပါဆရာ။
လာတုံးကတော့ သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူပါ။ အေးမွန်နဲ့တွေ့မှ ဆရာနဲ့ရင်းနှီးတယ်ဆိုလို့
အပူကပ်တာနဲ့ ဆရာ့ဆီ လှမ်း ဆက်လိုက်တာ ”

အေးမွန်၏ စကားကို အထောက်အခံပြုဘိသို့ အသာအယာ
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဘယ်လိုရယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သည်ကလေးငယ်သည်
နှစ်ဆယ်မကျော်တတ်သေးပါ။ ပီဘီနုနယ် လွန်းနေသည်။ လောကအဝန်း
အဝိုင်းအတွင်း သို့လည်း စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်စေ လျှောက်ခဲ့ဖူး သေးဟန်လည်း
မတူရှာပါ။ သည်တော့လည်း ထောင်ဆိုသော အရပ် ဒေသနှင့် နွယ်ကာ သူမကို
စပ်ဟပ်ကြည့်ကာ မရနိုင်လေပါ။

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပါပြီ။ အေးမွန်ညီမဆိုတော့ ညီမပဲပေါ့ကွာ။
ကဲဆရာကတော့ တဲ့တိုး မေးတတ်တယ်။ မေးချင်တယ်။ သိစရာရှိတာတွေ
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိထားမှလည်း အကျဉ်း ထောင်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေမှာ ကူညီ
သင့်မသင့်၊ အသိပေးသင့်မသင့် ချိန်ဆလို့ရနိုင်တယ်။ ဒီတော့ . . . သမီးက နွဲ့အောင်
နဲ့ ဘာတော်သလဲ။ ဘယ်လို ပတ်သတ်သလဲ ”

မျက်နှာတွင် အရိပ်ကလေးတစ်ခု လျှပ်ပြက်သလို ရိပ်ခနဲပြေးသွားသည်။
ဖြူနုဝင်းမွတ် နေသော အသား အရေမို့ ရှက်သွေးရောင်နီတာတာကို
သိမ်းဆည်းဖုံးကွယ်ကာ မရပါလေ။

တအိအိနိမ့်ဆင်းပြိုကျလာသော တိမ်တစ်ဆုပ်မှ မိုးရည်မိုးစက်တို့
သွန်ကျလာသလို တဖြည်းဖြည်း ညို့ညို့ မှိုင်းသော မျက်ဝန်းအိမ်အစုံမှ မျက်ရည်တို့
အိုင်ကာ လျှံကျလေပြီ။

ဦးငယ်နွယ်းလျှော့ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာသာ။ မျက်ရည်။
မျက်ရည်သည် သမုဒ္ဒရာ ၏ အမှတ် အသား။ ပမ်းနည်းပမ်းသာ အကြောင်းရင်း
အဖြာဖြာရှိလေသည့်တိုင် သမုဒယအရင်းခံကာသာ မျက်ရည်ဖြစ်ထွန်း ရသည်မှာ
မငြင်းမကွယ်သာ။

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်၏ ပမာဏသည်ပင်လျှင် သမုဒယ၏
အတိမ်အနက် အကျယ်အဝန်းကို သက်သေ ပြုနိုင်လေမည် မဟုတ်ပေလား။

ကြွေရပ်ကလေးတစ်ရပ် တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ကာ သည်းတန်အူလိုက်
မျက်ရည်လိမ်းကာ ငိုကြွေးနေသည်။ မိမိမှာမူ အဖြေရှာရန် မလိုတော့သည့်
ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်နှယ်။ သိသလိုလို ထင်ယောင်ထင်မှား သိစိတ်ဖြင့် မှင်တက်မိနေမိ
သည်။

“ ဒီလိုပါဆရာ အေးမွန်ပြောပါရစေ။ နောက်ကြောင်းက
နည်းနည်းရှည်တယ်ဆရာ။ သေချာမသိခဲ့ရင် နားလည်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်လို့
အချိန်ပေးပြီး နားထောင်ပေးပါနော် . . . ”

အေးမွန်က သာ စကားဆိုပါသည်။

“ ခင်နှင်းဦး ” ဆိုသည့် သည် မိန်းကလေးငယ်သည် ယခုအထိ
စကားမဆိုသေးပါ။ စကားဆိုရန်လည်း စကားလုံးရှိရာလေမည် မထင်ရက်မအားပါ။
ခွန်းဖွဲ့ညွှန်းဆိုရန်လည်း လိုမည် မဟုတ်လေတော့ပါ။ စကားလုံးများစွာဖြင့် စရနယ်
နှလုံးသားစိမ့်စမ်းက ပွန်တက်စီးလျှံ လာလေသော သည်သမုဒယ၊
သည်မျက်ရည်သည်သာ သံယောဇဉ် ရှင်းတမ်း၏ ကျမ်းဦးနိဒါန်းဟု
ဆိုစကောင်းခဲ့လျှင်

(၄)

နေမွန်းတိမ်းခဲ့ပြီ။

သီကရီနဲ့နဲ့ဖွဲ့ဖွဲ့ သဲသဲကလေးမျှ စင်ကျလာနေသော မိုးစက်မြူမှုန်တို့က ဆောင်းပဝါနွယ် မှုန်မှုန်မှိုင်းကာ ညို့နေသေးငြား ခေတ္တမျှ မိုးရွာရပ်နေသည်။ မိုးဖြူမစဲ မိုးမည်းမရွာဆိုလေပါက ဖြူရောင်မည်းရောင် သည် တိမ်ခိုး မြူမှောင်တစ်အုပ်ကြောင့် မည်သို့ရှိပါလေမည် မမှန်းမမျှော် နိုင်ချေပြီ။

“ အဲဒါပါပဲဆရာ။ ဒီအကြောင်းတွေကို နွဲ့အောင်ကိုလည်း မသိစေချင်ဘူး လောလောဆယ် အချုပ်ကျလို့ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေရတဲ့အထိမှာ နောက်ထပ်ဝမ်းပါးစရာတွေကိုလည်း မသိစေချင် တော့ဘူး။ ဒီစားစရာလေးတွေ ကတော့ သူ့အတွက်ပါ။ ဆရာအစဉ်ပြေသလိုပဲ စီစဉ်ပြီး ပေးပေးပါ။ နောက်လည်း ခင်နှင်းဦးကရော၊ အေးမွန်တို့ ကရော အဆင်ပြေသလို သူ့ကို ထောက်ပံ့သွားမှာပါ။ ဆရာနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် မပြတ်ပါဘူး။ နွဲ့အောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ထူးခြားတာရှိရင်လည်း အေးမွန်တို့ကို ပြောပါနော်ဆရာ ”

အေးမွန်၏ စကားက အဆုံးသတ်မှာ ဆွေးရိပ်ဖြင့် တိမ်ကာနစ်ဝင် သွားသည်။

ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်၏ ။ မနက်ဖြန်။ မနက်ဖြန်တဲ့။ ထူးခြားသော ပိုင်းဖြတ်မှုတစ်ရပ်က မနက်ဖြန်နှင့်အတူ ကြိုလင့်နေသည်။ ထိုသည်ကိုလည်း မိမိက ကြိုတင်သိခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့တစေ၊ သည်လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို နှုတ်ထွက်မရဲချင်။

သောကဒဏ်ရာတို့သာ မွေးဖွားစေဦးမည့် သည်ကြိုတင်သိမှုအတွက် စကားလုံးတို့ကို မသိမကုံးချင်တော့။ မနက်ဖြန်နှင့်အတူ မွေးဖွားလာမည့် ဖြစ်တတ်ရာရာ ထွေတလာတို့သည် ဖြစ်ခါမှသာ ကြိုပါရစေတော့။

အဦးအစပြုကာ ကြိုမတွေး ကြိုမဆွေးလိုတော့ပြီ။ “ ပစ္စုပ္ပန်ကို ပဲရှုဟု ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ သည်ဓမ္မတရား သည်သာ ကွန်းခိုရာ ဖြစ်စေအပ်၏ ။ ”

“ ဆရာ။ ကျေးဇူးကမ္ဘာဆိုင်နော် ”

မိုးညှင်းရမ်းတို့၏ စကားသံဝဲဝဲလေးက ဆည်းလည်းကလေးကို လေအငင်မှာ ဘယ်ညာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခတ် သည်သို့သာတကား။ မျက်နှာအိုအို ဝင်းဝင်းကလေးဖြင့် ခမြာ နှုတ်ဆက် ရှာပေသေးသည်။

“ အေးကွာ၊ ဆရာကူညီနိုင်တာဆိုရင် တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီမှာပါ။ ခင်နှင်းဦးလည်း စိတ်ချလက်ချထား၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပေါ့။ ဆရာဖုန်းနံပါတ်လည်း သိနေတာပဲ။ အကြောင်းရှိရင် ဆက်ပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ”

ရုတ်တရက် မြူများပိုကာ ဆိုင်းလာသည်။ မှိန်မှိန်လင်းနေသော ရှုခင်းသာ မှုန်ကာဝါးကာ သွားလေပြီ။ ညနေပိုင်းရွာသောမိုးက တော်တော်သည်းသည်။

*